

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὁ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως, ἦν τινες ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν (Α΄ Τιμ. ζ΄ 20-21)

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ • ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2016 • ΤΕΥΧΟΣ 109

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καλές αποφάσεις με θεία φώτιση και χωρίς βιασύνη	σελ. 1
Σύντομη αποτίμηση της «Αγίας και Μεγάλης Συνόδου»	σελ. 3
Κατά του οικουμενισμού άνευ άκραιού ζηλωτισμού.....	σελ. 9
Παναγία Άνωγειανή, βοήθησέ μας, νά αποκτήσουμε ξανά τήν λευτεριά... σελ.	11
Έλα, Άγιε, νά όρμηνέψεις και τούς σημερινούς Έλληνες	σελ. 13
«Προφάσεις εν άμαρτίαις» προς παραλαβήν της «Κάρτας του Πολίτη» σελ.	19
Ειδήσεις και Σχόλια	σελ. 25

ΚΑΛΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΜΕ ΘΕΙΑ ΦΩΤΙΣΗ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΒΙΑΣΥΝΗ

Μετά τό πέρας τῆς ἐκκοσμικευμένης συναθροίσεως στό Κολυμπάρι τῆς Κρήτης, πού ὀνομάσθηκε ἀστόχως «Άγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» τά αἰσθήματα τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν εἶναι ἀνάμικτα. Ἀφ' ἑνός **βαθειά ντροπή** γιά τόν ὑποβιβασμό τῆς πάντιμης Ὁρθοδοξίας τῶν ὁμολογητῶν καί ἁγίων Πατέρων τῶν Συνόδων τοῦ παρελθόντος σέ ὁμοτράπεζη τῶν ἀλλοιωμένων ἐκδοχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ στή Δύση (κυρίως παπισμοῦ καί προτεσταντισμοῦ).

Ἀποροῦν πολλοί πιστοί καί διερωτῶνται: «Γιατί τελικά πετάχτηκαν τόσα ἑκατομμύρια, γιά νά γίνει αὐτή ἡ “Σύνοδος”; Ἦταν ἕνα ἐκκλησιαστικό γεγονός ἢ μία γεωπολιτική στόχευση ὑπαγορευμένη

ἀπό ξένα πρὸς τήν Ὁρθοδοξία Κέντρα;»

Μά, ἀκριβῶς, γι' αὐτό ἔγινε ἡ «Σύνοδος»: Γιά νά ὑποβιάσει ἀφ' ἑνός τήν Ἐκκλησία σέ ἕνα, τρόπον τινά, «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν», τό ὁποῖον –ὅπως εὐστόχως ἐγράφη– θά συνέρχεται σέ τακτά χρονικά διαστήματα, καί ἀφ' ἑτέρου νά ἀνυψώσει τίς κατεγνωσμένες αἱρέσεις καί νά προσδώσει σ' αὐτές ἐκκλησιαστικότητα.

Εἶναι θλιβερή «ἐπιτυχία» τῶν οικουμενιστῶν τό γεγονός ὅτι, μέ πράξεις καί παραλείψεις των ἐδίχασαν τήν Οἰκουμένη Ὁρθοδοξία. Ὅπως ἐγράφαμε στό Σημεῖωμα τῆς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ προηγουμένου τεύχους τῆς «Π»: «Ἀγκαλιάζουν τούς αἰρετικούς καί διχάζουν

τούς Ὁρθοδόξους»! Καί –πραγματικά μεγάλο τό «κατόρθωμά» τους– χρειάστηκαν πάνω ἀπό πενήντα χρόνια προετοιμασίας, γιά νά παρουσιάσουν τήν εἰκόνα μιᾶς παγκοσμίως διηρημένης Ὁρθοδοξίας, ἀφοῦ ἀπό τίς 14 Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀπείχαν οἱ 4, οἱ ὁποῖες ὁμως ἐκπροσωποῦν τήν πλειονοψηφία τῶν Ὁρθοδόξων παγκοσμίως!

Μάλιστα τά 4 Πατριαρχεῖα, πού ἀπείχαν (Ρωσσίας, Ἀντιοχείας, Γεωργίας καί Βουλγαρίας), δηλώνουν ὅτι τό πολύ-πολύ θά μπορούσαν νά δεχθοῦν τή «Σύνοδο» τῆς Κρήτης ὡς μία Προσυνοδική Διάσκεψη ἐν ὄψει τῆς μελλούσης νά συνέλθει «Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου», μέ τή συμμετοχή – τότε– ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τά κείμενα τῆς «Συνόδου» στό Κολυμπάρι δέν τά θεωροῦν ὀριστικά οὔτε δεσμευτικά.

Αὐτή εἶναι ἡ ἄλλη πλευρά τῶν ἀνάμικτων αἰσθημάτων, γιά τά ὁποῖα μιλήσαμε στήν ἀρχή. Ντροπή ἀπό τή μία πλευρά, ἀλλά καί ἐλπίδα ἀπό τήν ἄλλη!

Φαντάζεσθε νά εἶχαν πάει καί τά 4 αὐτά Πατριαρχεῖα καί νά εἶχαν προσυπογράψει τά κείμενα (ιδιαίτερα αὐτό γιά τίς «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον»);

Τώρα, ὅσοι ἀσκοῦμε ἐμπόνως κριτική σέ ὅσα ἄθεσμα καί παράνομα λέγονται καί πράττονται στίς σχέσεις μας μέ τούς ἑτεροδόξους, ἔχουμε καλές ἐλπίδες ὅτι –τοῦ Θεοῦ συνεργοῦντος– ἡ κατάσταση **μπορεῖ νά ἀλλάξει· νά ἀντιστραφεῖ.**

Μακάρι ἡ μέλλουσα Σύνοδος, γιά τήν ὁποία κάνουν λόγο οἱ 4 ἀποῦσες Ἐκκλησίες, νά εἶναι ὄντως Ἁγία καί Μεγάλη. Καί θά εἶναι Ἁγία καί Μεγάλη, ἐάν ἐκφράσει ξεκάθαρα τήν Ὁρθόδοξη αὐτοσυνειδησία, διακηρύσσοντας τή μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς

Ἐκκλησίας τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ὀριοθετώντας τόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας ἐναντι τῶν αἰρέσεων καί πλανῶν καί **καταδικάζοντας συνοδικά ὡς παναίρεση τόν συγκρητιστικό οἰκουμενισμό,** πού λέγει ὅτι, τάχα, ὅλα τά δόγματα εἶναι τό ἴδιο καί ὅλα εἶναι καλά.

Αὐτά τά δεδομένα, νομίζουμε, ὅτι φωτίζουν καί **τή δέουσα στάση καί ἀντίδρασή μας** ἀπέναντι στά στραβά τῆς Συνάξεως Προκαθημένων τοῦ Κολυμπαρίου. Τό «Ἀποτείχιση τώρα», πού εἰσηγοῦνται κάποιοι Ὁρθόδοξοι μέ βάση τόν 15ο κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου, καί μάλιστα μέ τή λογική τῶν «συγκοινωνούντων δοχείων», φρονοῦμε ταπεινά ὅτι εἶναι λάθος καί θά πρέπει νά ἐπανεξετασθεῖ. Τί σημαίνει λογική τῶν «συγκοινωνούντων δοχείων»; Ὑποστηρίζουν κάποιοι κληρικοί, ἀπό ὀρθόδοξο ζῆλο, ὅτι θά πρέπει νά διακοπεῖ τό μνημόσυνο ἀκόμη καί τῶν καλῶν καί παραδοσιακῶν ἐπισκόπων, ἐπειδή καί αὐτοί «μολύνονται» συγκοινωνώντας μέ τόν ἀποκλίνοντα ἀπό τήν Ὁρθόδοξη πίστη Οἰκ. Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο καί τούς ὁμόφρονές του. Αὐτό, νομίζουμε, εἶναι λάθος, τοῦλάχιστον σέ αὐτή τή χρονική στιγμή.

Μέ αὐτή τή λογική καί οἱ Ρῶσσοι, Ἀντιοχειανοί, Γεωργιανοί καί Βούλγαροι (καί κυρίως οἱ δύο τελευταῖοι, πού εἶναι πιό παραδοσιακοί καί στήν εὐαισθητοποίηση τῶν ὁποίων πρέπει νά προσβλέπουμε γιά τήν ἀνατροπή τῶν ἐσφαλμένων ἀποφάσεων τῆς Συνάξεως τοῦ Κολυμπαρίου), «μολύνονται» καί αὐτοί, ἐφ’ ὅσον δέν διακόπτουν τήν κοινωνία μέ τό Φανάρι καί ὅσους ἄλλους ἀποδέχονται τίς ἀποφάσεις τοῦ Κολυμπαρίου. Ὅπερ ἄτοπον.

Ἐμεῖς ἔνα ἔχουμε ταπεινά καί ἀδελφικά νά προτείνουμε σέ ὅσους ἀπό ἐνθεοζῆλο (ὁ ὁποῖος ὁμως πρέπει νά εἶναι καί κατ’ ἐπίγνωση) σκέφτονται «Ἀποτείχιση

τώρα»: Ὅ,τι γίνεϊ νά γίνεϊ **χωρίς βιασύνη, μετά ἀπό πολλή προσευχή, προσεκτική ἐξέταση** ὄλων τῶν παραμέτρων τοῦ θέματος, **ἄνωθεν πληροφορία** μέσῳ θεοφωτίστων καί χαρισματικῶν γερόντων καί **σέ συνεννόηση μέ ἄλλους ὁμόφρονες** καί παραδοσιακοῦς ἐπισκόπους, ἡγουμένους (ἰδιαίτερα Ἄγιορεῖτες, διότι αὐτοῖ μνημονεύουν τόν Οἶκ. Πατριάρχη) καί κληρικούς. Ὅπως τότε, πού οἱ μητροπολίτες Φλωρίνης Αὐγουστίνος (Καντιώτης), Ἐλευθερουπόλεως Ἀμβρόσιος καί Παραμυθίας Παῦλος καί τά Μοναστήρια τοῦ

Ἁγίου Ὁρους, ὡς ἔνδειξη ἐντόνου διαμαρτυρίας, εἶχαν διακόψει τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου Ἀθιναγόρα, χωρίς ὁμως νά φτιάξουν καμμία δική τους «ἐκκλησία».

«**Τί στό καλό**», μᾶς ἔλεγε φίλος κληρικός, «**θά ἀποτειχισθοῦμε γιά μιὰ ψευδο-Σύνοδο, τήν ὁποία ἡ πλειοψηφία τῶν Ὁρθοδόξων δέν ἀναγνωρίζει, καί, συνεπῶς, εἶναι σάν νά μὴν ἔγινε;**»

Ἄς εὐχνηθοῦμε καλές ἀποφάσεις μέ θεία φώτιση καί χωρίς βιασύνη.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΗΣ «ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ» ΣΤΟ ΚΟΛΥΜΠΑΡΙ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ (19-26/6/2016)

τοῦ κ. Δημητρίου Τσελεγγίδη, Καθηγητοῦ Δογματικῆς τῆς Θεολ. Σχολῆς Α.Π.Θ.

Μακαριώτατε Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Σᾶς ἀποστέλλω, εὐλαβῶς, μιὰ περιεκτική ἀποτίμηση γιά τήν «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο» καί Σᾶς παρακαλῶ, νά κάνετε τόν κόπο νά τήν μελετήσετε, ἐπειδή πιστεύω, ὅτι θά μπορούσε νά βοηθήσει, κάπως, στήν ὑπεύθινη συζήτηση πού θά γίνεϊ στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅταν αὐτή συνέλθει.

Ἡ ἀποτίμησή μας θά κινηθεῖ σέ **δύο ἐπίπεδα**. Τό πρῶτο ἐπίπεδο θά ἀφορᾷ τήν ἀποτίμηση ὡς πρὸς τό τυπικό καί Κανονικό μέρος τῆς Συνόδου, ἐνῶ τό δεύτερο ἐπίπεδο θά ἀφορᾷ τήν ἀποτίμηση ὡς πρὸς τό οὐσιαστικό μέρος της.

Α΄ Ὡς πρὸς τήν ἐκκλησιαστική τυπικότητα καί Κανονικότητά της, ἡ λεγομένη «Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος» θεολογικά κρινόμενη δέν εἶναι «Ἁγία», κατά κυριολε-

ξία. Καί τοῦτο, ἐπειδή δέν εἶναι «ἐπομένη τοῖς ἁγίοις Πατράσι», οὔτε τυπικῶς οὔτε οὐσιαστικῶς, ὅπως θά γίνεϊ φανερό μέ ὅσα θά ποῦμε στή συνέχεια. Δέν εἶναι ὁμως καί «Μεγάλη», ὄχι μόνον ἐπειδή δέν ἦταν παροῦσες ὄλες οἱ Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, ἀλλά κυρίως, γιὰτί ἦταν σέ αὐτήν πολὺ μικρή καί ἐπιλεγμένη ἡ ἀντιπροσωπευσή τους ἀπό τοὺς κατά τόπους Ἀρχιερεῖς. Τό σημαντικότερο, ὁμως, ἐν προκειμένῳ εἶναι, ὅτι ἡ «Σύναξη» αὐτή τῶν Ἀρχιερέων δέν μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ μέ αὐστηρά θεολογικά κριτήρια οὔτε κᾶν ὡς μιὰ Τοπική Σύνοδος. Πρόκειται, μᾶλλον, γιά μιὰ ἰδιότυπη, διφυρμένη, «Προσυνοδική Διάσκεψη Ἀρχιερέων» μέ δέκα Προκαθημένους, ἢ γιά ἓνα «Συνέδριο» δέκα συγκεκρωμένων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, οἱ ὁποῖες ἀντιπροσωπεύτηκαν ἀπό τοὺς Προκαθημένους τους καί τό πολὺ ἀπό

* Ἐπιστολή, πού ἐστάλη μέ ἡμερομηνία 20/7/2016 σέ ὄλους τους Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ὑπογραμμίσεις (bold) εἶναι δικές μας.

24 κατ' ἐπιλογὴν Ἀρχιερεῖς.

Εἶπαμε, ὅτι ἡ ἐν λόγῳ «Διάσκεψη» ἢ τὸ «Συνέδριο» αὐτὸ δὲν εἶναι κἄν μία Τοπικὴ Σύνοδος, γιατί στήν Τοπικὴ Σύνοδο συνέρχονται καί ψηφίζουν ὅλοι οἱ μετέχοντες σ' αὐτήν Ἀρχιερεῖς. Στήν παροῦσα ὁμως «Διάσκεψη-Συνέδριο», σύμφωνα μέ τόν Κανονισμό Λειτουργίας της, ψῆφο εἶχαν μόνο οἱ παρόντες δέκα Προκαθήμενοι. Ἡ πράξη αὐτή εἶναι **πρωτοφανής** στήν Ἐκκλησιαστική μας Ἱστορία καί **αὐθαίρετη** καί δὲν συνάδει καθόλου μέ τήν ἐκκλησιολογικοῦ χαρακτήρα πρακτικὴ τῶν ἕως σήμερα Ὁρθοδόξων Συνόδων, οἱ ὁποῖες προϋποθέτουν τήν ἀγιοπνευματικὴ ἰσότητα ὅλων τῶν Ἀρχιερέων, πρᾶγμα πού ἐμφαίνεται στήν ἰσότητη ψῆφο τους. Κανείς ἀπολύτως Ἐπίσκοπος –μηδέ τοῦ Προέδρου τῆς Συνόδου ἐξαιρουμένου– δὲν εἶναι «ἄνευ ἴσων» συνεπισκόπων του. Αὐτὸ πού ἴσχυσε στήν παροῦσα «Διάσκεψη» παραπέμπει ἐμμέσως σέ μία **σαφῆ μορφή Παπισμοῦ**, ἔστω κι ἂν ἡ ψῆφος τῶν Προκαθημένων ἔχει συλλογικὸ χαρακτήρα.

Κατὰ συνέπεια, οἱ ἀποφάσεις τῆς παραπάνω «Προσυνοδικῆς Διάσκεψης» ἢ τοῦ παραπάνω «Ἀρχιερατικοῦ Συνεδρίου», δὲν ἔχουν δεσμευτικὸ χαρακτήρα. Ἄρα καί **καμμία ἰσχύ**, ὅχι μόνο γιά ὅλη τήν Ἐκκλησία, ἀλλά καί γιά τίς Τοπικὲς Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, πού ἀντιπροσωπεύτηκαν στό «Ἀρχιερατικό» αὐτὸ «Συνέδριο» ὅλως ἀθέσμως, ἀφοῦ οἱ μετέχοντες Ἀρχιερεῖς δὲν εἶχαν δικαίωμα ψήφου. Ἀλλά οἱ ἀποφάσεις εἶναι ἄκυρες καί γιά τόν πρόσθετο λόγο τῆς ἀρχῆς τῆς Ὁμοφωνίας, ἡ ὁποία παραβιάστηκε μέ τήν μὴ παρουσία τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων (Ἀντιοχείας, Ρωσίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας).

Ἐπιπροσθέτως οἱ ἀποφάσεις τῆς ἰδιόρρυθμης «Συνόδου» τοῦ Κολυμπαρίου δὲν εἶναι δεσμευτικὲς γιά τήν Ἑλλαδική

Ἐκκλησία καί γιά ἕναν πρόσθετο λόγο. Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀντὶ νά ὑποστηρίξει τήν ὁμόφωνη θέση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας στό Στ' Κεῖμενο, εἰσηγήθηκε ἄλλη θέση, ἡ ὁποία ἔγινε ἀποδεκτὴ ἀπὸ τίς ἐννέα ἄλλες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες. Πρακτικῶς, αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἡ θέση τοῦ Σώματος τῆς Ἑλλαδικῆς Ἱεραρχίας **δὲν ἐκπροσωπήθηκε**, ὅποτε μέ βάση τόν Κανονισμό Λειτουργίας τῆς «Διάσκεψης», στό Στ' Κεῖμενο **δὲν ὑπῆρξε ὁμοφωνία**. Ἄρα, **τὸ Κεῖμενο εἶναι ἄκυρο**.

Β' Καί τώρα, ἡ ἀποτίμηση τοῦ οὐσιαστικοῦ μέρους τῆς ἰδιότυπης «Συνόδου». Κατ' ἀρχὴν, ὀφείλουμε νά ποῦμε γενικῶς, ὅτι στή λεγόμενη «Σύνοδο» τοῦ Κολυμπαρίου τῆς Κρήτης ἐπιχειρήθηκε μιά θεσμικὸ χαρακτήρα πνευματικὴ ἔκπτωση ἀπὸ τὴ δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. [Λέμε, ὅτι ἐπιχειρήθηκε, ἐπειδὴ –μέ βάση ὅσα εἶπαμε νωρίτερα– δὲν προσδίδουμε θεσμικὸ ρόλο στίς ἀποφάσεις τῆς παραπάνω «Ἀρχιερατικῆς Διασκέψεως»]. Στήν Κρήτη ὅχι μόνο δὲν καταδικάσθηκε καμμία ἑτεροδοξία (αἵρεση), ἀλλά καί ἐπιχειρήθηκε μιά φοβερή, θεσμικῶς, ἔκπτωση ἀπὸ τήν συνοδικῶς ὀριοθετημένη πίστη τῆς Ἐκκλησίας, μιά ἔκπτωση οὐσιαστικὰ ἀπὸ τόν «Ὅρο Πίστεως» τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Συγκεκριμένα, πρόκειται γιά τήν **ἔκπτωση ἀπὸ τήν δογματικὴ διδασκαλία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως**, πού ἀναφέρεται στήν ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ἑαυτήν.

Στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε, ὅτι πιστεύουμε «εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Ὅμως, στή «Διάσκεψη» τῆς Κρήτης, δέκα Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, **ἀποδέχθηκαν ἀθεολόγητα τήν «Βαπτισματικὴ Θεολο-**

γία» και έμμεσα τήν «Θεωρία τών Κλάδων», αναγνωρίζοντας ως Έκκλησίες τούς Ρωμαιοκαθολικούς, τούς Μαρωνίτες, τούς Νεστοριανούς, τούς Μονοφυσίτες Άντιχληκιδονίους, τούς Μονοθελήτες, οί όποιοι καταδικάστηκαν γιά τήν χριστολογική τους αίρεση από σειρά Οικουμενικών Συνόδων (άπό τήν Τρίτη έως και τήν Έκτη), αλλά και τήν πανσπερμία τών Προτεσταντών, πού αντιπροσωπεύονται στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τών λεγομένων Έκκλησιών. Άποτελεί **πνευματική παραφροσύνη** και **πνευματικό πραξικόπημα** ή πράξη τής απόπειρας γιά Συνοδική απόφαση στό Κολυμπάρι πρós αναγνώριση ως Έκκλησιών τών καταδικασθέντων αίρετικών από Οικουμενικές Συνόδους. Αυτό, στήν πράξη, είναι **συγκρητισμός** και **Οικουμενισμός**. Δέν κινήθηκε ό θυμός -τό έλλογο νεύρο τής ψυχής- τών «Συνοδικών» Άρχιερέων πρós τούς νοπτούς λύκους τής Έκκλησίας. Άπεναντίας, οί «λύκοι» ονομάστηκαν «πρόβατα» τής μίας και μόνης λογικής ποιίμνης, τής Έκκλησίας. Έκ τού αποτελέσματος συμπεραίνουμε, ότι στήν Κρήτη δέν έγινε ή αναμενόμενη από τό εύλαβές πλήρωμα τής Έκκλησίας «σύσκεψη» τών «Συνοδικών» Άρχιερέων μέ τό Άγιο Πνεύμα, ούτε και λειτούργησε ή «σφενδόνη» τού Άγίου Πνεύματος γιά τήν έκ νέου καταδίκη τών αίρετικών. Ειδικότερα, γιά τούς Ρωμαιοκαθολικούς, λεκτικώς, όμολογήσαμε τήν πίστη μας στόν Όρο τής Β' Οικουμενικής Συνόδου, πρακτικώς όμως άκυρώσαμε αυτήν τήν πίστη, αναγνωρίζοντας ως Έκκλησίες, όχι μόνον αυτούς, αλλά και άλλες Χριστιανικές Κοινότητες, πού αντίκεινται στόν Όρο αυτό, διά τού filioque. Ός γνωστόν, ή οποιαδήποτε προσθήκη στό Σύμβολο τής Πίστεως -άκομή και ή έρμηνευτικώς σωστή- καταδικάζεται από όλες τές Οικουμενικές Συνόδους μετά τήν Γ' (συ-

μπεριλαμβανομένης), και όσοι τό κάνουν, όρίζεται νά καθαιρούνται και νά άφορίζονται από τήν Έκκλησία. Σαφώς, λοιπόν, τό filioque, ως προσθήκη, καταδικάζεται -έμμεσα, αυτόμάτως και έτεροχρονισμένα- από Οικουμενικές Συνόδους, ως αίρεση, άφού εκπίπτουν από τήν Έκκλησία, όσοι τό υίοθετούν, ως προσθήκη, κατά τήν απόφαση τών άνωτέρω Συνόδων. Γι' αυτό και ή έτεροδοξία τού filioque τών Ρωμαιοκαθολικών και όλων τών Προτεσταντών είναι κατεγνωσμένη αίρεση.

Άλλωστε, ή προσθήκη τού filioque καταδικάστηκε επί Μεγάλου Φωτίου στήν Σύνοδο τού 879/80 (Η' Οικουμενική), όπου μετείχε και αντιπροσωπεία τής Έκκλησίας τής Ρώμης, ενώ καταδικάστηκαν και άλλες κακοδοξίες τού Ρωμαιοκαθολικισμού γιά τήν ταύτιση ούσίας και ενεργείας στόν Τριαδικό Θεό και γιά τόν κτιστό χαρακτήρα τής θείας Χάριτος, στίς Συνόδους τού 1331 και 1351. Άλλά και ό Προτεσταντισμός καταδικάστηκε από σειρά Συνόδων στήν Όρθόδοξη Άνατολή (1638, 1642, 1691).

Κατά συνέπεια, δέν είναι δυνατόν σέ ένα Συνοδικό δογματικό χαρακτήρα Κείμενο νά μίν ύπάρχει θεολογική ακρίβεια και οί έτερόδοξοι νά αναγνωρίζονται ως Έκκλησίες. Αυτό θά σήμαινε, ή ότι γίνεται συνειδητή έκπτωση στό έκκλησιολογικό δόγμα, ή ότι ύπάρχει διγλωσσία, μέ ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Μέ τήν ψήφιση τού Στ' Κειμένου, πού χαρακτηρίζεται γιά τίς σκόπιμες άσάφειες και ιδιαίτερα γιά τίς θεολογικές αντιφάσεις του, ή «Άρχιερατική Διάσκεψη» στήν Κρήτη **κατοχύρωσε θεσμικά τόν Οικουμενισμό**, εισάγοντας έτσι και προωθώντας τήν έκκλησιολογική σύγχυση στίς συνειδήσεις τών πιστών. Υπενθυμίζω συγκεκριμένα τήν παράγραφο 16, όπου σημειώνονται τά έξής: «Έν έκ τών κυρίων όργάνων έν τή Ιστορία τής Οικουμενικής

κινήσεως εἶναι τό Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ)... Παράλλῳως, ὑφίστανται καί ἄλλοι διαχριστιανικοί ὄργανισμοί καί περιφερειακά ὄργανα, ὡς ἡ «Διάσκεψις τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἐκκλησιῶν» (ΚΕΚ), τό «Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν Μέσης Ἀνατολῆς (ΣΕΜΑ) καί τό «Παναφρικανικόν Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν». Ταῦτα μετά τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν τηροῦν σημαντικὴν ἀποστολὴν διὰ τὴν προώθησιν τῆς ἐνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου».

Τὴν ἀποδοχὴ τοῦ ὄρου «Ἐκκλησία», γιὰ τοὺς ἑτεροδόξους καί ἰδιαιτέρα γιὰ τοὺς Προτεστάντες, συναντοῦμε κατὰ κόρον καί στίς παραγράφους 19 καί 21, στό ἴδιο Κείμενο. Ἡ παραπάνω διατύπωση σημαίνει, ὅτι ἐμεῖς, ὡς Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, συμφωνοῦμε πὺς οἱ ἑτερόδοξοι-αἵρετικοί συμβάλλουν σημαντικά στήν προώθησιν τῆς ἐνότητος τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου! Ἀπό ἐδῶ πιστοποιεῖται, ὅτι, ὅσοι ψήφισαν καί ὅσοι ὑπέγραψαν αὐτό τό Κείμενο, δέν συνειδητοποίησαν σίγουρα, ὅτι «ὁ Οἰκουμενισμός ἔχει πνεῦμα πονηρίας καί κυριαρχεῖται ἀπὸ ἀκάθαρτα πνεύματα», κατὰ τὴν χαρισματικὴ ἐμπειρία τοῦ μακαριστοῦ Γέροντος Ἐφραίμ τοῦ Κατουνακιώτη. Ἡ θεμελιακὴ θέσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ὁ **δογματικὸς πλουραλισμός**. Αὐτό σημαίνει, πρακτικά, τὴν δογματικὰ νομιμοποιημένη συνύπαρξιν διαφορετικῶν δογματικῶς πίστεων. Ὅποιοι ἀμφισβητεῖ τὸν δογματικὸ αὐτὸ πλουραλισμὸ, χαρακτηρίζεται φανατικὸς

καί φονταμενταλιστής. Παράλληλα, οἱ Οἰκουμενιστές δέν ἐπιτρέπουν ἀξιολογικὰ κρίσεις γιὰ τὴν ὀρθότητα, τὴν ἀνωτερότητα ἢ τὴν κατωτερότητα τῶν διαφορῶν θρησκευτῶν. Στόν Οἰκουμενισμό ὅλοι χωροῦν. Γιατί ἡ ἐνότητα σ' αὐτόν δέν ἐμποδίζεται ἀπὸ τὴν ποικιλία τῶν διαφορετικῶν πίστεων, πράγμα πού εἶναι ἐκκλησιολογικὰ ἀπαράδεκτο ἀπὸ Ὁρθόδοξην ἄποψιν.

Ὡς δογματολόγος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ἔχω τὴν βαθύτατην πεποίθησιν, ὅτι ὁ **Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις**, ἀλλὰ καί ἡ ἐπικινδυνότερη πολυαίρεσις, πού ἐμφανίστηκε ποτέ στήν Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο, γιατί ὁ Οἰκουμενισμός, ἐξαιτίας τοῦ συγκρητιστικοῦ χαρακτῆρα του, **συνιστᾷ τὴν πιὸ δόλια ἀμφισβήτησις τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καί τὴν πιὸ σοβαρὴν νόθευσίν της**. Ἀμβλύνει σέ ἀπαράδεκτο βαθμὸ τὴν δογματικὴ συνείδησιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καί δημιουργεῖ σύγχυσιν γύρω ἀπὸ τὴν ταυτότητα τῆς Πίστεώς μας. Κενώνει πονηρὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς σώζουσας Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας –πράγμα πού ἔχει ὀλέθριες σωτηριολογικὰς συνέπειας– μέ τό νὰ θεωρεῖ ὅλες τίς θρησκευτικὰς πίστεις νόμιμες σωτηριολογικῶς, ὅταν ὑποστηρίζει, ὅτι ὅλες οἱ ἑτερόδοξεσ καί ἑτερόθρησκεσ πίστεις εἶναι ὁδοί, πού ὀδηγοῦν στήν ἴδια σωτηρία.

Ἀλλὰ, μέ ὅσα ἀντιφατικά, ὡς πρὸς τὴν Ἐκκλησιολογία, γράφονται στό Στ' Κείμενο, δίνεται ἡ ἐντύπωση, ὅτι οἱ ἑτε-

- Ἡ *Παρακαταθήκη* ἀναρτᾶται στήν ἱστοσελίδα orthodoxnet.gr καί σέ φιλικὰς ἱστοσελίδεις.
- Ὁ π. Ἀρσένιος Βλαγκόφτης, σύμβουλος ἐκδόσεως τῆς *Παρακαταθήκης*, κάθε Κυριακὴ 9-10 π.μ. ἔχει ἐκπομπή στήν τηλεόραση Atlas TV, ἡ ὁποία ἐκπέμπει στήν Κεντρικὴ Μακεδονία. Οἱ ἐκπομπές ἀναρτῶνται καί στό διαδίκτυο.

ρόδοξοι χριστιανοί **έμπαίζονται**, αφού στην αρχή κατονομάζονται ως «έτεροδοξες εκκλησίες», δηλαδή αίρετικοί, και στη συνέχεια ονομάζονται Έκκλησίες. Δεν επιτρέπεται να υποτιμούμε τη νομοσύνη τους. Καταλαβαίνουν καλώς, ότι δεν τους αγαπούμε αληθινά, γιατί δεν τους λέμε την αλήθεια καθαρά. Τους λέμε ψέματα, πώς είναι Έκκλησίες. Και με τον τρόπο αυτό δεν τους βοηθούμε, γιατί δεν τους καλούμε σε μετάνοια και άρνηση των δογματικών πλανών τους, ώστε να ένταχθούν στην μόνη αληθινή Έκκλησία, την Όρθοδοξη. Ευτυχώς, αρκετοί Αρχιερείς δεν υπέγραψαν αυτό το Κείμενο για δογματικούς λόγους.

- Στο Κείμενο για **«Τό Μυστήριο του Γάμου και τά Κωλύματα αυτού»**, δεν θά επαναλάβω, όσα σχετικά έγγραφα στην πρώτη μου Έπιστολή προς την Ιερά Σύνοδο, στις 3-2-2016, για να μί Σας κουράζω. Θά προσθέσω μόνο, ότι, ενώ ο 72ος Κανόνας της Πενθέκτης Οικουμενικής Συνόδου, θέτει τις εκκλησιολογικές-δογματικές προϋποθέσεις για την ύπαρξη του εκκλησιαστικού μυστηρίου του γάμου, ή απόφαση της «Διασκέψεως» των Αρχιερέων στό Κολυμπάρι της Κρήτης –όπως αντι-Κανονικώς και αναρμοδίως– δίνει την δυνατότητα στις Τοπικές Αυτόκεφαλες Έκκλησίες να αποκλίνουν από την περί των μυστηρίων δογματική διδασκαλία της Έκκλησίας. Συγκεκριμένα, ή προταθείσα εισήγηση των μικτών γάμων ως οικονομία –πέρα από την αντικανονικότητα και την παρανομία της, αλλά και τό οξύμωρο της σχετικοποιήσεως ενός Κανόνα (72) Οικουμενικής Συνόδου (Πενθέκτης) από ήσσονα «Σύνοδο», στην όποία παραπέμπει τό θέμα –είναι άκρως άθεολόγητη, εκκλησιολογικώς. Γι' αυτό, άλλωστε, συνιστάται αυστηρώς από τον 72ο Κανόνα ή

ακύρωση και ή διάλυση αυτού του γάμου, ως παράνομη εκκλησιολογικώς συμβίωση. Η περαιτέρω μάλιστα θεολογική τεκμηρίωση του Κανόνα, δεν αφήνει καθόλου περιθώρια για όποιαδήποτε οικονομία. «Ου γάρ χρή τά άμικτα μινύναι», σημειώνει ο Κανόνας, «ούδέ τώ προβάτω τον λύκον συμπλέκεσθαι, και τη του Χριστου μερίδι τον των άμαρτωλων κληρον· ει δε παραβή τις τά παρ' ήμων όρισθέντα, αφοριζέσθω». Δεν εισηγείται, δηλαδή, ο 72ος Κανόνας οικονομία, αλλά εφιστά την προσοχή για την σοβαρότατη παρανομία. Η παρέκκλιση από τον συγκεκριμένο Κανόνα συνιστά σοβαρότατη Κανονική παρανομία και «παραοικονομία», πού έχει, επίσης, σοβαρότατες εκκλησιολογικές συνέπειες, αφού αναμειγνύει τά άμικτα σε «άμικτη μίξη», «συμπλέκει» εκκλησιολογικώς τό «πρόβατο» με τον «λύκο» και την «μερίδα» του Χριστου με τον «κληρο» των άμαρτωλων. Τέτοια, όμως, μίξη είναι εκκλησιολογικώς άδιανόητη και θεολογικώς και πνευματικώς άπαραδέκτη.

- Στο Κείμενο: **«Η Άποστολή της Όρθοδόξου Έκκλησίας εις τον σύγχρονον κόσμον»**, δίνεται ή έντύπωση, ότι επιχειρείται ό έγκιβωτισμός Όρθοδόξων και έτεροδόξων, ένίοτε και έτεροθρήσκων. Τουτο είναι έμφανές, όταν τά σχετιζόμενα με την ειρήνη, ή όποία βιώνεται στην Όρθόδοξη Έκκλησία ως καρπός του Άγίου Πνεύματος, λέγονται άπροϋπόθετα και για τους εκτός αυτής. Αυτό, όμως, κενώνει στην πράξη την ένανθρώπιση του Θεου Λόγου και την ίδια την Έκκλησία, ένόσω αφήνει να έννοηθεί, ότι ή ειρήνη του Χριστου, ως άκτιστη ένέργειά Του, μπορεί να κατορθώνεται και να οικειώνεται και εκτός αυτής από έτεροδόξους, έτεροθρήσκους και ανθρώπους άπλως «καλής θελήσεως», ένδεχομένως τότε και

ἀπό ἀθέους. Αυτό ὄχι μόνο μαρτυρία δέν συνιστᾶ, ἀλλά προκαλεῖ καί σύγχυση ἀνάμεσα στούς πιστούς γιά τήν ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς δεδωρημένης σ' αὐτήν «ἄνωθεν εἰρήνης».

Ὡς πρὸς τό ζήτημα τῆς **Ὁρθοδόξου Διασπορᾶς**, ἔχουμε τήν γνώμη, ὅτι μέ τήν ἐν λόγῳ «Ἀρχιερατική Διάσκεψη» ἐπιχειρήθηκε ἡ ἀντικανονική –ἔστω καί πρόσκαιρη– λύση τῶν Ἐπισκοπικῶν Συνελεύσεων, οἱ ὁποῖες ὄχι μόνο δέν θεραπεύουν, ἀλλά διαιωνίζουν τόν ἤδη συνοδικῶς καταδικασμένο ἐθνοφυλετισμό (1872).

- Μετά τί «Σύνοδο» τῆς Κρήτης ἐκδόθηκε ἡ «**Ἐγκύκλιος τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**» (Κρήτη, 2016), ἡ ὁποία παρουσιάζει **θεολογικές ἀντιφάσεις**. Γι' αὐτό καί θά ἀναφερθοῦμε ἐπιγραμματικά σ' αὐτές. Συγκεκριμένα, στήν δεύτερη παράγραφο σημειώνεται τό ἐξῆς: «Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἀuthεντικήν μαρτυρίαν τῆς πίστεως εἰς τόν θεάνθρωπον Χριστόν...». Ἐδῶ, γεννᾶται εὐλόγα τό λογικό καί θεολογικό ἐρώτημα: Πῶς «ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἀuthεντικήν μαρτυρίαν τῆς πίστεως εἰς τόν θεάνθρωπον Χριστόν», ὅταν αὐτή ἀναγνωρίζει τούς Νεστοριανούς, τούς Μονοφυσίτες, τούς Ἀντιχαλκηδονίους καί τούς Μονοθελίτες ὡς Ἐκκλησίες, ἐνόσω αὐτοί ἔχουν καταδικασμένη ἀπό Οἰκουμενικές Συνόδους Χριστολογία;

Στήν τρίτη παράγραφο μνημονεύονται Σύνοδοι καθολικοῦ «κύρους», ὅπως εἶναι ἡ ἐπί Μεγάλου Φωτίου καί ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ καί ἡ Σύνοδος τοῦ 1484, μέ τήν ὁποία ἀποκηρύσσεται ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Φλωρεντίας. Ἀκόμη καί οἱ

Σύνοδοι, πού ἀποκηρύσσουν τίς Προτεσταντικές δοξασίες. Πῶς συμβιβάζονται, ὁμως, ὅλα αὐτά μέ τήν ἀναγνώριση τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καί τῶν Προτεσταντῶν ὡς Ἐκκλησιῶν;

Στήν παράγραφο 20 σημειώνονται τά ἐξῆς χαρακτηριστικά: «Οἱ διαχριστιανικοί διάλογοι ἐλειτούργησαν ὡς εὐκαιρία διά τήν Ὁρθοδοξίαν, διά νά ἀναδείξῃ τό σέβας πρὸς τήν διδασκαλίαν τῶν Πατέρων καί διά νά δώσῃ ἀξιόπιστον μαρτυρίαν τῆς γνησίας παραδόσεως τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας διεξαγόμενοι διάλογοι οὐδέποτε ἐσήμαναν, οὔτε σημαίνουν καί δέν πρόκειται νά σημαίνουν ποτέ οἰονδήποτε συμβιβασμόν εἰς ζητήματα πίστεως. Οἱ διάλογοι αὐτοί εἶναι μαρτυρία περὶ τῆς Ὁρθοδοξίας...». Ἡ δῆλωση αὐτή, ὁμως, διαψεύδεται ἀπό τά κοινά Κείμενα, τά ὁποῖα ὑπεγράφησαν καί ἀπό τούς Ὁρθοδόξους, ὅπως εἶναι τοῦ Βalamand, τοῦ Porto Alegre, τῆς Ραβέννας καί τοῦ Pussan. Καί ἡ Συνοδική Ἐγκύκλιος κατακλείεται ὡς ἐξῆς: «Ταῦτα ἀπευθύνονται ἐν συνόδῳ πρὸς τά ἐν τῷ κόσμῳ τέκνα τῆς ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας καί πρὸς τήν οἰκουμένην πᾶσαν, ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι καί τοῖς συνοδικοῖς θεσπίσμασι πρὸς διαφύλαξιν τῆς πατροπαραδότου πίστεως». Ὅμως, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία «ἐπομένη τοῖς ἁγίοις Πατράσι καί τοῖς συνοδικοῖς θεσπίσμασι» δέν ἀναγνώρισε ποτέ στό παρελθόν, ὡς Ἐκκλησία, τούς αἰρετικούς, ὅπως ἐπιχείρησε νά κάνει ἡ ἐν λόγῳ «Συνέλευση τῶν Ἀρχιερέων» στήν Κρήτη.

- Ὡς πρὸς τό «**Μήνυμα**» τῆς «Ἀρχιερατικῆς Διασκέψεως», αὐτό συνοψίζει τίς ληφθεῖσες ἀποφάσεις καί παράλληλα προκαλεῖ τί νοημοσύνη τῶν ἐνημερωμένων

πιστών. Συγκεκριμένα, στην πρώτη παράγραφο του «Μηνύματος» σημειώνονται τά εξής: «Βασική προτεραιότητα της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου υπήρξε η διακήρυξη της ενότητας της Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στηριγμένη στή θεία Εὐχαριστία καί τήν Ἀποστολική διαδοχή τῶν Ἐπισκόπων. Ἡ ὑφισταμένη ἐνότητα εἶναι ἀνάγκη νά ἐνισχύεται καί νά φέρει νέους καρπούς». Τό εὐλογο ἐρώτημα τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Μηνύματος» αὐτοῦ εἶναι: Πῶς διακηρύσσεται ἔτσι πανηγυρικά ἡ ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅταν εἶναι γνωστό, ὅτι σ' αὐτήν τήν «Σύναξη» δέν παραβρέθηκαν τέσσερα Πατριαρχεῖα, πού ἀντιπροσωπεύουν συντριπτικά περισσότερους πιστούς, ἀπ' ὄσους ἀντιπροσωπεύτηκαν ἀπό τούς δέκα Προκαθημένους, πού συμμετείχαν σ' αὐτήν; Καί πῶς γίνεται μέ τόση ἄνεση ἡ ἀναφορά στή Θεία Εὐχαριστία, ὡς θεμέλιο τῆς ἐνότητας, τή στιγμή πού ὑφίσταται ἡ διακοπή τῆς διαμυστηριακῆς κοινωνίας ἀνάμεσα στά δύο πρεσβυγενῆ Πατριαρχεῖα τῶν Ἱεροσολύμων καί τῆς Ἀντιοχείας; Καί στήν ἴδια παράγραφο σημειώνεται: «Ἡ Συνοδικότητα διαπνέει τήν ὀργάνωση, τόν τρόπο πού λαμβάνονται οἱ ἀποφάσεις καί καθορίζεται ἡ πορεία της». Ὑπάρχει,

ὅμως, κάποια μαρτυρία στήν Ἱστορία τῶν Συνόδων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπου οἱ ἀποφάσεις νά λαμβάνονται μόνον ἀπό τούς Προκαθημένους καί χωρίς τήν ψήφο τῶν συμμετεχόντων Ἀρχιερέων;

Στήν τρίτη παράγραφο γίνεται λόγος γιά τούς Θεολογικούς Διαλόγους μέ τούς ἑτεροδόξους καί σημειώνεται χαρακτηριστικά: «Οἱ διάλογοι, πού διεξάγει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, δέν σημαίνουν ποτέ συμβιβασμό σέ ζητήματα Πίστεως». Ἐδῶ, ὑπενθυμίζουμε ἐνδεικτικά καί πάλι τά Κείμενα τοῦ Balamand, τοῦ Porto Alegre, τῆς Ραβέννας, τοῦ Pussan, τά ὅποια ἔχουν σοβαρές ἐκκλησιολογικές αἰρέσεις.

Ὅλα τά παραπάνω λέγονται μέ ἔμπνευσι ἀγάπης καί σεβασμοῦ στήν Ἀρχιερωσύνη Σας, χωρίς καμμία ἄλλη ἐπιδίωξη, παρά μόνο, ἐπειδή θέλουμε νά μένουμε πάντοτε, ὡς ζῶντα μέλη, στό μυστηριακό σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν Ἐκκλησία Του.

Μέ βαθύτατο σεβασμό
ἀσπάζομαι τήν δεξιά Σας
Δημήτριος Τσελεγγίδης
Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ
Α.Π.Θ.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΑΝΕΥ ΑΚΡΑΙΟΥ ΖΗΛΩΤΙΣΜΟΥ

τοῦ κ. Ἰωάννη Τάση, Θεολόγου

Ἡ προαναγγελθείσα ἀπό ομάδα Ἁγιορειτῶν πατέρων διακοπή τῆς μνημόνευσης τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου μετά τήν Σύνοδο τῆς Κρήτης ἀλλά καί τό γενικότερο κλίμα πού ἐπικρατεῖ ἐντός καί ἐκτός τοῦ Ἁγίου Ὄρους θέτει ἐκ νέου μπροστά

μας ζητήματα πού ἀφοροῦν στόν τρόπο ἀντίδρασης ἀπέναντι στούς οἰκουμενιστές.

Πρώτη καί βασική ἀρχή, πού θά πρέπει νά διακατέχει ὄσους ἀγωνίζονται ὑπέρ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, εἶναι ἡ ἀποφυγή τῶν δύο ἄκρων. Πολεμώντας τόν ἐπάρατο

οικουμενισμό δέν πρέπει νά ὀδηγούμαστε στόν ἄκρατο ζηλωτισμό.

Ἡ διακοπή τῆς μνημόνευσης τοῦ Πατριάρχου εἶναι πράξη οὐσιαστική, μέσο ἀντίδρασης στήν οἰκουμενιστική του πορεία, γιά τή λήψη τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται, πέραν τῆς **μελέτης** τῶν πατερικῶν κεμένων, ἡ προσωπική ἀλλά καί συλλογική **προσευχή** γιά τήν ἀπόκτηση τῆς ἐκ **Θεοῦ πληροφορίας**, πού θά ὀδηγήσει στήν ἀπόφαση αὐτή. Σέ κάθε περίπτωση ὅποιος διακόπτει τή μνημόνευση τοῦ Πατριάρχου δέν θά πρέπει αὐτομάτως νά κρίνει ὡς αἰρετικούς, οἰκουμενιστές ἢ φιλοοικουμενιστές ὅσους δέν προχωροῦν στή διακοπή τοῦ μνημοσύνου σύμφωνα μέ τή δική του ἐπιλογή.

Ἀσφαλῶς ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύνου εἶναι πράξη, πού θά δροῦσε ἀποτελεσματικά ὡς μέσο ἀνάσχεσης τῆς πορείας τῶν οἰκουμενιστῶν, **ἐάν ἀποφασίζοταν ἀπό ἐπισκόπους ἢ τούς Ἁγιορεῖτες ἡγουμένους**. Ἀλλά καί στήν περίπτωση αὐτή, ὅσοι πιστοί, κληρικοί καί λαϊκοί, δέν θά ἀνῆκαν στίς μητροπόλεις τῶν ἐπισκόπων πού θά προχωροῦσαν σέ διακοπή τοῦ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου, δέν ὑποχρεοῦνταν σέ «μετακίνηση» πρὸς μία μητρόπολη στήν ὁποία δέν θά μνημονεύοταν ὁ Πατριάρχης. Ὁμοίως ἱερομόναχοι τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἢ καί κληρικοί ἐκτός αὐτοῦ πού διακόπτουν τό μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου **δέν θά πρέπει αὐτομάτως νά διακόπτουν τήν κοινωνία μέ ὅσους συνεχίζουν**, γιά τούς δικούς τους λόγους, **νά μνημονεύουν τόν Πατριάρχη**. Ἐάν τοῦτο ἐπικρατήσῃ, οἱ οἰκουμενιστές θά ἔχουν πετύχει ἓνα ἀκόμη στόχο, αὐτόν τῆς **διάσπασης τῶν πιστῶν** πού ἀγωνίζονται κατά τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί θά ὀδηγούμεθα καί πάλι σέ σχίσματα ἐντός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ διακοπή τῆς μνημόνευσης εἶναι ἕνα μέσο προειδοποίησης τοῦ Πατριάρχου

ὅτι ἡ πορεία του ἔχει ἐκτραπεῖ ἐκτός τῶν ὁρίων πού θέτουν οἱ ἅγιοι Πατέρες. Δέν εἶναι λόγος διάσπασης τῶν πιστῶν. Διακόπτοντας τή μνημόνευση τοῦ Πατριάρχου δέν «τιμωροῦμε» ὅσους συνεχίζουν νά τόν μνημονεύουν, ἀλλά κρούουμε τόν κώδωνα πρὸς τόν ἀποκλίνοντα ἀπό τήν ἀγιοπατερική μας παράδοση. **Δέν πρέπει νά δώσουμε χαρά στούς οἰκουμενιστές ὅτι ἀπαλλάχθηκαν ἀπό τήν ἐνοχλητική μας παρουσία** καί τόν ἔλεγχο τῶν ἀπόψεων καί τῶν κινήσεων τους προσχωρώντας σέ ζηλωτικοῦ τύπου φατρίες ὑποκλεπτόμενοι ἀπό τόν ἐκ δεξιῶν πειρασμό. Ἐξάλλου ὅσοι συνεχίζουν νά μνημονεύουν τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο, καί αὐτοί ἀποτελοῦν στήν παρούσα φάση τή συντριπτική πλειψηφία, δέν σημαίνει ὅτι ὅλοι συμφωνοῦν μέ ὅσα οἰκουμενιστικά ἐκείνος πράττει. Μιά τέτοια γενίκευση εἶναι πέρα γιά πέρα ἀναληθής.

Ἡ διακοπή τῆς μνημόνευσης τοῦ Πατριάρχου ὡς ἐκκλησιαστική πράξη δέν ἀποτελεῖ ἀπό μόνη της τήν ὀριστική καί τελική μάχη ἐναντίον τῆς αἵρεσης τοῦ οἰκουμενισμοῦ. **Γιά τήν ὀριστική καταδίκη τῆς αἵρέσεως** ἀπαιτεῖται πνευματική ἐγρήγορηση, ἀληθινή μετάνοια, ἐκ Θεοῦ ἐπίσκεψη, ἀνάληψη ἐπισκοπικῆς εὐθύνης, ἀφύπνιση τῶν συνειδήσεων τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ, συνοδική ἀντιμετώπιση τοῦ ζητήματος καί τελικά συνοδική καταδίκη τῆς αἵρέσεως καί ὁμολογία τῆς ἀληθοῦς ὀρθοδόξου πίστεως.

Ἐπειδή οἱ οἰκουμενιστές γνωρίζουν νά κινοῦνται μεθοδικά καί μέ σχέδιο, ὅσοι ἀγωνιοῦν γιά τά ζητήματα τῆς πίστεως δέν θά πρέπει ἀντιθέτως νά κινοῦνται βιαστικά, χωρίς περισυλλογή καί προσευχή, χωρίς συνεννόηση μεταξύ τους, σπασμωδικά καί ἀκραῖα, ἀλλά μέ φρόνηση καί ταπεινώση ζητώντας πρὸ πάντων τή γνώμη ἀνθρώπων τῆς προσευχῆς καί ὄχι μόνο μελετώντας πατερικά συγγράμματα. Φορεῖς τῆς

χάριτος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι οἱ μελετητές τῶν ἁγιοπατερικῶν συγγραμμάτων, ἀλλά ὅσοι ἀπέκτησαν τήν πείρα καί τό φρόνημα τῶν ἁγίων Πατέρων. Αὐτῶν τή γνώμη θά πρέπει νά ἐπιζητοῦμε καί γιά τά κρίσιμα ζητήματα τῆς πίστεως. Διαφορετικά υπάρ-

χει ὁ κίνδυνος στήν προσπάθειά μας νά πολεμήσουμε τόν ἐπάρτατο οἰκουμενισμό νά ὀδηγηθοῦμε στό ἄλλο ἄκρο τοῦ ζηλωτισμοῦ, λόγω ἐγωῖσμοῦ. Τότε θά ἔχουμε ἀστοχήσει ὡς ἀνεκπαιδευτοί νεοσύλλεκτοι τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΝΩΓΕΙΑΝΗ, ΒΟΗΘΗΣΕ ΜΑΣ, ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΟΥΜΕ ΞΑΝΑ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

τοῦ π. Ἀνδρέα Κεφαλογιάννη

Ἵπεραγία Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐνδόξῳ κοιμήσει καί ἀναλήψει σου δεόμεθα σου σῶσον ἡμᾶς. Σήμερα μεγάλη μέρα ἑορτασμοῦ στά Ἄνωγεια μας, στήν Τήνο μας, στήν Πάρο μας, στήν Παναγία Σουμελά καί σέ ὄλες τίς ἐκκλησίες τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανοσύνης τῆς κοιμήσεώς σου.

Ἵπεραγία Θεοτόκε, καί φέτος σέ ἑορτάσαμε μέ τόν Δεκαπενταύγουστο τῶν πρὸς σέ Παρακλήσεων γιά σωτηρία τῶν ψυχῶν μας ἀλλά καί τῶν τυχῶν μας ἀπό τοὺς ντόπιους καί τοὺς ξένους ἐχθρούς τῆς ἀγιότητάς σου. Τήν ὁποία καταπολεμοῦν καί περιφρονοῦν οἱ διῶκτες τῆς σύγχρονης πολύμορφης καί πολυτρόπως καταλυτικῆς ὄλων τῶν ἐκκλησιαστικῶν, πνευματικῶν καί κοινωνικῶν ἀξιῶν τῶν παραδόσεών μας.

Οἱ ὁποῖες καθ' ἑαυτές κινδυνεύουν στοὺς ἄγριους, τοὺς χυδαίους καί ἀνίερους καιρούς μας, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη ἐποχή. Γιατί τώρα ὄλες αὐτές οἱ σκοτεινές δυνάμεις ἐπιδιώκουν νά ὀλοκληρώσουν τήν κατά τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως τῶν πατέρων καί τῶν μπτέρων μας ἐπίθεση, νά διαλύσουν τήν ἐθνική μας ὑπόσταση καί νά ἐκμηδενίσουν τήν πατριωτική μας συνείδηση, χωρίς νά μᾶς ἀφήνουν περιθώρια γιά ἀγωνιστικότητα καί ὑπεράσπιση τῆς

ἀρχαίας βυζαντινῆς καί νεότερης Χριστιανικῆς καί Ἑλληνικῆς εὐθύνης.

Ἄναφερόμαστε τώρα βέβαια στήν πρώτη μεγάλη καταστροφή τῆς Κωνσταντινούπολης μέ τήν τέταρτη Παπική Σταυροφορία. Αὐτή πού προετοίμασε τήν ἀποδυνάμωση τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας μέ τήν τελική πτώση τῆς πόλης τῶν πόλεων τό 1453.

Γιά νά γίνει 400 χρόνια ὑποτελής καί σκλάβος ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικός λαός στήν Σουλτανική κυριαρχία.

Μέ ἀτελείωτους ἐξισλαμισμούς ὀρθοδόξων, μέ σφαγές ὀρθοδόξων ἐπισκόπων ἱερέων καί μοναχῶν ἀλλά καί πιστῶν τοὺς ὁποίους κατέκαιαν μέσα σέ σπήλαια (ιδιαιτέρως στήν Κρήτη) ὅπου κατέφευγαν γιά νά γλιτώσουν ἀπὸ τήν Μουσουλμανική ἀγριότητα.

Ὅμως σέ ὄλα αὐτά τά τρομερά χρόνια τῆς σκλαβιάς τεσσάρων αἰῶνων ἡ **Χριστιανική Δύση** τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Προτεσταντισμοῦ **συνεργαζόταν καί σώπαινε γιά τά ἐγκλήματα τῆς Ὁθωμανικῆς τυραννίας.**

Μέ τήν Ἑλλάδα νά ἔχει γεμίσει μινι-ρέδες, στρατῶνες καί διοικητήρια τῆς ἀπάνθρωπης Ὁθωμανικῆς Μουσουλμανικῆς κυριαρχίας.

Ὅσπου ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ μεγάλου ἀπελευθερωτικοῦ ἀγώνα. Μέ τήν Ἐπανάσταση

του 1821 νά ὀδηγεῖ στήν ἀπελευθέρωση καί στή δημιουργία τοῦ Νεοελληνικοῦ κράτους. Αὐτό τό Ὁρθόδοξο καί πατριωτικό κράτος τό ἐπιβουλεύτηκαν ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἀναγέννησής του, σύμμαχοι ἀλλά καί ἐχθροί.

Γιά νά γίνουμε φίλοι φαινομενικοί καί νά ἐκμεταλλεῦτοῦν τό κρατίδιο, μέ ἰδεολογικές, οικονομικές καί κοινωνικές διαβρώσεις καί διάλυσή του.

Ἀπό τήν ἀρχή τοῦ 20οῦ αἰώνα μέ νίκες μέν στούς Βαλκανικούς πολέμους ἀλλά καί μέ δραματικές ἤττες πού μεγιστοποιήθηκαν μέ **προδοσίες κυρίως τῶν συμμάχων**, πού εἶχαν ἀποτέλεσμα τή Μικρασιατική καταστροφή. Μιά καταστροφή πού μᾶς πονάει βαθιά μέχρι καί σήμερα.

Ὡσπου φθάσαμε στόν Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο, πού μᾶς τόν κήρυξε τό 1940 ὁ Μουσολινικός μαῦρος φασισμός στίς 28 Ὀκτώβρη μέ ἀδιαμφισβήτητη Παπική συναίνεση, ὅταν στήν μεγάλη Πανελλήνια γιορτή τοῦ Δεκαπενταῦγουστου τοῦ '40 διέπραξαν τό ἀνίερο ἐγκλημα τῆς βύθισης τοῦ καταδρομικοῦ μας «Ἑλλη».

Ὅμως, ὅταν οἱ φασιστικές στρατιές ἐφόρμησαν ἀπό τήν Βόρεια Ἥπειρο νά καταλάβουν τήν Ἑλλάδα, ἡ Ὑπέρομαχος Στρατηγός τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ Παναγία μας, ἐνδυνάμωσε τή μαχητικότητα τῶν Ἑλληνικῶν δυνάμεων καί ἀποδυνάμωσε τούς ὑπέρτερους Ἰταλικούς φασιστικούς ἐξοπλισμούς.

Μέ ἀποτέλεσμα τό Ἑλληνικό ἔπος, τό ὁποῖο μετά τό 1944-47 οἱ Ἄγγλοι σύμμαχοι τό μετέτρεψαν σέ Ἑλληνικό ἐμφύλιο σπαραγμό, ἀφοῦ εἶχαν ἤδη ἀφήσει οὐσιαστικά ἀνυπεράσπιστη τήν Κρήτη σέ μία κρίσιμη στιγμή τῆς μεγάλης μάχης τῶν Κρητῶν. Μιά μάχη πού θά κερδιζόταν, ἂν στήν πιό κρίσιμη στιγμή δέν ἐγκατέλειπαν οἱ φρουροί τῆς Ἀγγλικῆς δύναμης τόν κεντρικό λόφο ὑπεράσπισης, τόν 107.

Τόν ἐγκατέλειψαν καί τό πρωῒ κατα-

κτίθηκε ἡ Κρήτη. Γιά νά καταστραφοῦν μέ βαριές ἐγκληματικές καταστροφές καί μαζικούς τουφεκισμούς, ὅπως ἐγινε καί μέ τά Ἀνώγεια, μέ τήν ἰσοπέδωση στίς 13 Αὐγούστου τοῦ 1944, δύο μέρες πρὶν τόν ἑορτασμό τῆς Παναγίας.

Ἡ Παναγία μας τῆς Ἀνωγειανῆς θύμησης ἐκείνης τῆς μεγάλης καταστροφῆς, πού ἀπό τότε ἐμεῖς τήν γιορτάζουμε **μέ τή μαχόμενη Ἀνωγειανή ψυχή**, παράλληλα μέ τόν βαθιά Ὁρθόδοξο ἑορτασμό στήν ἐκκλησία τήν Ἀνωγειανή πού πάντα γιορτάζει ἔμπυχα τόν μέγα ἑορτασμό τῆς Θείας Κοίμησης, πού εἶναι Πάσχα τοῦ καλοκαιριοῦ ἀλλά καί ἐπιτάφια ἐπιμνημόσυνη δέηση γιά τήν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν ὄλων τῶν Ἀνωγειανῶν ἀλλά καί ὄλων τῶν Κρητικῶν ἀλλά καί ὄλων σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα πού ἐγκληματικά χάθηκαν ἀγωνιζόμενοι γιά τήν Ἐλευθερία.

Σήμερα ὅμως σέ τόσο ἐφιαλτικούς καιρούς, ἡ Κρητική Ἐλευθερία, ὅπως καί ὁλόκληρη ἡ Ἑλληνική, ἔχουν χαθεῖ.

Καί ἐμεῖς σέ ἱκετεύουμε, **Παναγία Ἀνωγειανή**, προστάτιδα τῆς Ἑλλάδος, **βοήθησέ μας, γιά νά ἀποκτήσουμε ξανά τήν λευτεριά** καί ὄχι γιά νά τήν ἀποξεχάσουμε ἀνάμεσα σέ ἀμέτρητους μιναρέδες. Μιναρέδες πού ἐτοιμάζονται νά ὑψωθοῦν ξανά ὅπως στά μαῦρα 400 χρόνια τῆς Ὁθωμανικῆς κατοχῆς στήν Κρήτη καί σέ ὅλη τήν Ἑλλάδα.

Γυναῖκες τῆς Ἀνωγειανῆς δέησης στήν Παναγία, πού ἐμπυχώνει καί τήν ἀντρείοσύνη μας, παρακαλέστε τήν νά μᾶς βοηθήσει στή μεγάλη καινούρια μάχη γιά τή δική μας πίστη.

Γιατί ἐμεῖς **δέν δεχόμαστε νά γίνει ἡ Ἁγία Σοφία τζαμί καί νά εἴμαστε θεατές τῆς βεβίλωσής της**.

Παναγία μας, ἀπό τό ψηλό θεϊκό βουνό τῆς Κρήτης κάνε ἄλλαλα τά χεῖλη τῶν ἀσεβῶν καί πότισε μέ λόγο εὐσέβειας καί λόγο ἀγωνιστικό τά χεῖλη τά δικά μας.

ΕΛΛΑ, ΑΓΙΕ, ΝΑ ΟΡΜΗΝΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ*

του Μοναχού Ἀρσενίου Βλियाγκόφτη, Δρ Θ, Πτ. Φ.

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιερατικὲ Ἐπί-
τροπε Θέρμου πάτερ Θεόκλητε, ἐκπρό-
σωπε τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολί-
του Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶ,
Ἄγιε Καθηγούμενε τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
Μυρτιᾶς, πάτερ Ἰωσήφ,
Σεβαστοὶ Πατέρες,
Κύριε Δῆμαρχε Θέρμου,
ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ
ἀδελφές,

Κατ' ἀρχὴν θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστή-
σω τὸν Σεβασμιώτατο καὶ τοὺς διοργα-
νωτὲς γιὰ τὴν τιμητικὴ πρόσκληση καὶ
νὰ εὐχηθῶ καλὴ ἐπιτυχία στὶς ἐκδηλώ-
σεις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ
Αἰτωλοῦ, ἐδῶ στὴν πατρίδα του.

Εἶσθε ἀξιέπαινοι, οἱ διοργανωτὲς,
διότι τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατροκοσμᾶ, ποὺ
προβάλλετε, μᾶς χρειάζεται ἰδιαίτερως
σήμερα.

Καὶ γιὰ νὰ εἰσέλθω στὸ θέμα μου.

Τί θὰ ἔλεγε, ἄραγε, σήμερα ὁ ἅγιός
μας, ὁ Πατροκοσμᾶς, ἂν τὸν εἶχαμε
μπροστά μας –καὶ μπορούμε, βέβαια, νὰ
τὸν ἔχουμε πάντοτε πνευματικὰ μπρο-
στά μας– τί θὰ ἔλεγε στὴ σημερινὴ δύ-
σκολη ἀπὸ κάθε ἄποψη συγκυρία μας,
ἐθνικὴ, κοινωνικὴ, ἐκκλησιαστικὴ;

Τί θὰ ἔλεγε αὐτός, ποὺ κατάφερε –μὲ
τὴ χάρι τοῦ Χριστοῦ μας– νὰ μεταμορ-
φώσει τόσοι καὶ τόσοι ἀνθρώπους,
ποὺ εἶχαν ἀγριέψει ἀπὸ τὴν ἀμάθεια,
καὶ νὰ βγάλει παλληκάρια καὶ ἥρωες,
ποὺ μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια θὰ πότιζαν
μὲ τὸ αἷμα τους τὸ δένδρο τῆς λευτεριᾶς

κατὰ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐθνικὴ μας πα-
λιγενεσία;

Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ **τί θὰ τοῦ
λέγαμε ἐμεῖς** μὲ πόνο ψυχῆς σὰν σὲ πα-
τέρα καὶ ἀδελφὸ;

Νὰ μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ νομίζω ὅτι
θὰ τοῦ λέγαμε:

- Ἦλα, ἀγίε μας, μὲ τὸ τριμμένο ράσο,
τὸν σταυρὸ καὶ τὸ κομποσχοίνι στὰ τί-
μια ροζιασμένα χέρια σου, μὲ τὴν εὐωδιὰ
τοῦ λιβανιοῦ καὶ τὸν βουνίσιο ἀέρα, ποὺ
ἀνέπνεες καθὼς ὄργωνες ἀκούραστα
τὴν ἀγαπημένη σου καὶ ἀγαπημένη μας
Ἑλλάδα, νὰ μᾶς μιλήσεις καὶ πάλι ἤσυ-
χα καὶ ἀποφασιστικὰ γιὰ τὰ μεγάλα καὶ
τὰ τίμια τοῦ Γένους μας, ποὺ σὰν νὰ τ'
ἀπολησμονήσαμε.

- Ἦλα εὐθύς κι ἀσυμβίβαστος, μὲ
γλῶσσα ἀληθινὴ, μακριὰ ἀπὸ τὰ ψέμα-
τα –ἔστω καὶ τὰ «κατὰ συνθήκην»– τοὺς
καθωσπρεπισμοὺς καὶ τὴν ἐκκλησιαστι-
κὴ διπλωματία.

- Ἦλα νὰ μᾶς διδάξεις πρῶτα-πρῶτα
**τὴν σωστὴ ἀξιολόγηση τῶν πραγ-
μάτων.** Νὰ βροντοφωνάξεις καὶ πάλι:
«Τοῦτο σᾶς λέγω πάλιν καὶ σᾶς παραγ-
γέλλω: κἂν ὁ οὐρανὸς νὰ κατέβῃ κάτω
κἂν ἡ γῆ νὰ ἀνέβῃ ἀπάνω κἂν ὅλος ὁ
κόσμος νὰ χαλάσῃ καθὼς μέλλει νὰ χα-
λάσῃ σήμερον αὐριον, νὰ μὴ σᾶς μέλη τί
ἔχει νὰ κάμπῃ ὁ Θεός. Τὸ κορμί σας ἄς
σᾶς τὸ καύσουν, ἄς σᾶς τὸ τηγανίσουν,
τὰ πράγματά σας ἄς σᾶς τὰ πάρουν μὴ
σᾶς μέλη, δώστε τα, δέν εἶναι ἐδικὰ σας.
Ψυχὴ καὶ Χριστὸς σᾶς χρειάζεται.
Ἐτοῦτα τὰ δύο ὅλος ὁ κόσμος νὰ πέσῃ,

* Ὁμιλία στὸ πλαίσιο τῶν ἐορτασμῶν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ποὺ
ὀργανώνει κατ' ἔτος ὁ Δῆμος Θέρμου, Θέρμον Αἰτωλίας, Κυριακὴ 21 Αὐγούστου 2016.

δὲν ἴσως νὰ σᾶς τὰ πάρη, ἔξω ἀν τύχη καὶ τὰ δώσετε μὲ τὸ θέλημά σας. Αὐτὰ τὰ δύο νὰ τὰ φυλάγετε νὰ μὴν τύχη καὶ τὰ χάσετε»¹.

- Ἔλα, γιατί σήμερα τρεφόμαστε μὲ τηλεοπτικὰ σκουπίδια, μ' αὐτὰ ταῖζουμε τὸν λαό μας καὶ τὴν νεολαία μας. Αὐτὴ μάλιστα τὴ δηλητηριάζουμε κυρίως μὲ τὰ σχολικὰ βιβλία καὶ ἰδιαίτερα τὰ λεγόμενα βιβλία γλώσσας. Ἔλα νὰ τὰ πετάξεις στὰ σκουπίδια καὶ νὰ φτιάξεις **ἀληθινὰ σχολεῖα**, ὅπως τότε, ὅπου θὰ διδάσκεται Χριστὸς καὶ Ἑλλάδα.

- Ἔλα νὰ μᾶς βγάλεις ἀπὸ τὴν **εἰκονικὴ πραγματικότητα**, στὴν ὁποία ἔχει βυθισθεῖ κυρίως ἡ νεολαία μας. Ἄντὶ νὰ ἐπικοινωνοῦμε προσωπικά, κάνουν τὰ παιδιά μας ἀπρόσωπες φιλίες μὲσφ διαδικτύου καὶ ἔχουμε φίλους, ὑποτίθεται, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς γῆς, ἐνῶ πολλές φορές ἀγνοοῦμε τὸ ὄνομα αὐτοῦ ποὺ μένει στὸ ἀπέναντί μας διαμέρισμα στὴν πολυκατοικία.

Ἐδῶ ἔχουν ἐφαρμογὴ τὰ λόγια σου: «Μὲ λέγει ὁ Χριστὸς μου νὰ ζητήσω, θέλω, μὲ λέγει, νὰ ζητήσης πράγματα ἀληθινά, νὰ ζητήσης ἓνα πράγμα, ὅπου νὰ εἶναι τιμιώτερον ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον καὶ ὄχι νὰ ζητήσης σκούμπουρα, ἀράχνη, κουρνιακτόν. Ποῖον εἶναι τὸ πράγμα τὸ ἀληθινόν, ὅπου εἶναι τιμιώτερον ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον; Μὲ λέγει ὁ Χριστὸς μου: **νὰ ζητήσης τοὺς ἀδελφούς σου καὶ τὲς ἀδελφές σου νὰ δεθῆτε μὲ τὴν ἀγάπην**, νὰ σᾶς βάλω εἰς τὸν Παράδεισον νὰ χαίρεσθε πάντοτε καὶ νὰ μὴ σᾶς βάλω εἰς τὴν Κόλασιν νὰ καίεσθε πάντοτε»². Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο

στὴν ἴδια διδαχὴ: «Καὶ τώρα μὲ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐσταυρωμένου καὶ Θεοῦ, δὲν ἔχω μίτε σακκούλα, μίτε κασέλα, μίτε σπίτι, μίτε ἄλλο ράσο ἀπὸ αὐτὸ ὅπου φορῶ. Ἀλλὰ ἀκόμη παρακαλῶ τὸν Κύριόν μου μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου νὰ μὲ ἀξιῶση νὰ μὴν ἀποκτήσω σακκούλα, διατί, ὡσὰν κάμω ἀρχὴν νὰ παίρνω ἄσπρα [χρήματα], εὐθύς ἔχασα τοὺς ἀδελφούς μου καὶ δὲν ἴσχω καὶ τὰ δύο· ἢ τὸν Θεὸν ἢ τὸν Διάβολον»³.

- Ἔλα νὰ μᾶς διδάξεις ὅτι **δὲν εἶναι γιὰ μᾶς τὸ μοντέλο τῶν δῆθεν πολυπολιτισμικῶν (multy culti), πολυεθνικῶν, πολυθρησκευτικῶν κοινωνιῶν**, ποὺ πονηρὰ προωθεῖ σήμερα παγκοσμίως, καὶ στὴν πατρίδα μας, ἡ λεγομένη Νέα Ἐποχὴ μὲσφ τῆς διαβόητης Νέας Τάξεως Πραγμάτων καὶ τῆς Παγκοσμιοποίησης.

Ὁ Ὀρθόδοξος Ἕλληνας δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει ἄριζος καὶ ἀνέστιος σὲ μιὰ ἀπρόσωπη καὶ διαλυμένη κοινωνία. Τρέφεται ἀπὸ τὸ κοινοτικὸ πνεῦμα, τὸ «ἐμεῖς» τοῦ Μακρυγιάννη.

- Ἔλα νὰ μᾶς διδάξεις ὅτι ὁ Τριαδικὸς Θεὸς μᾶς ἔκανε **ἐλεύθερους καὶ ὑπεύθυνους ἀνθρώπους** καὶ ὄχι ἓνα «ζαλισμένο κοπάδι» ἀγχωμένων καταναλωτῶν, ποὺ συνεχῶς εἶναι στὸ τρέξιμο, χωρὶς ποτὲ νὰ προλαβαίνουν. Μᾶς ἔκανε γιὰ νὰ ἀναπνέουμε τὸν καθαρὸν ἀέρα τῶν βουνῶν καὶ ὄχι νὰ φυτοζωοῦμε μέσα σὲ πολυκατοικίες – κλουβιά.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἀφύσικη ἀλλὰ καὶ –κυρίως– ἀποκομμένη ἀπὸ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία ζωὴ, λόγῳ τῆς **ἀπο-**

1. Ἰωάννου Μενοῦνου (ἐπιμέλεια), *Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ Διδαχές (καὶ Βιογραφία)*, ἐκδ. «Τῆνος», Ἀθήνα, χ.χρ., Διδαχὴ Γ', σ. 240.

2. Μενοῦνου, ἐνθ' ἄνωτ., Διδαχὴ Α1, σσ. 118-119.

3. Μενοῦνου, ἐνθ' ἄνωτ., Διδαχὴ Α1, σ. 118

μοκεντρικότητός μας, χάσαμε και την φυσιολογική αίσθηση των πραγμάτων, που είχαν οι άνθρωποι παλαιότερα. Χάθηκε η αίσθηση της αγάπης για τον τόπο. Ποῦ εἶναι ἡ αἴσθηση που ἐξέφραζε παλαιότερα ὁ λαός μας μέσα ἀπὸ τὰ δημοτικά μας τραγούδια γιὰ «τὰ ἔρημα τὰ ξένα»; Προσπαθοῦν οἱ ἐθνομηδενιστὲς καὶ διεθνιστουλίπδες νὰ μᾶς κάνουν ἀπάτριδες σὰν κι αὐτούς.

- Ἔλα νὰ μᾶς ταρακουνήσεις, νὰ ξυπνήσουμε καὶ νὰ πάρουμε σήμερα (ἢ μᾶλλον «ἐχθές», κατὰ τὴν προσφυῆ ἔκφραση), νὰ πάρουμε ριζικὰ μέτρα, γιὰ νὰ σταματήσει ἡ ἐθνολογικὴ ἀλλοίωση καὶ ἡ **προϊούσα ἰσλαμοποίηση** τῆς Ἑλλάδος τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἠρώων, μέσῳ τῆς ἀθρόας καὶ σχεδιασμένης λαθρομετανάστευσης. Ἐσὺ ἔχυσες τὸ αἷμα σου, γιὰ νὰ σταματήσεις τοὺς τότε βίαιους ἐξισλαμισμούς, καὶ σήμερα τὸ Ψευτορωμῆικο χτίζει τζαμιὰ στοὺς ἀπρόσκλητους λαθροεισβολεῖς, δῆθεν «πρόσφυγες»!

- Ἔλα νὰ μᾶς θυμίσεις τὸν **τίμιο γάμο**, τὴν ὑπευθυνότητα καὶ χριστιανικὴ ἀγάπη τῶν συζύγων, που δὲν θὰ διαλύσουν στὴν πρώτη δυσκολία τὸ σπιτικό τους –ὅπως καταντήσαμε σήμερα– μὲ τοὺς μισοὺς καὶ περισσότερους γάμους νὰ καταλήγουν στὸ διαζύγιο!

- Ἔλα νὰ συνεφέρεις τὸν σαρκολάτρη, ἀτομιστὴ καὶ φυγόπονο ἄνθρωπο τοῦ σήμερα –ἰδιαίτερα τὶς γυναῖκες– που σκοτώνουν τὰ ἴδια τους τὰ παιδιά μὲ τὶς **ἐκτρώσεις**, γιὰ νὰ μὴν τοὺς χαλάσουν τὰ παιδιά τὴν καλοπέραση...

Ἡ Ἑλλάδα τῶν ἠρώων καὶ τῶν ἁγίων εἶναι δυστυχῶς σήμερα στὴν Εὐρώπη πρώτη στὶς ἐκτρώσεις! Οἱ Ἕλληνες σήμερα δὲν κάνουν παιδιά. Αὐτὰ τὰ λίγα, που θὰ ἔκαναν, τὰ σκοτώνουν μὲ τὶς ἐκτρώσεις, πρὶν γεννηθοῦν. Οἱ νέοι μας, λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, ξε-

νιτεύονται, ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα γεμίζει ἀπὸ ἀπρόσκλητους ἀλλόφυλους καὶ ἀλλοθρησκούς λαθραίους μετανάστες. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἑλληνικὴ ἱστορία κινδυνεύει ἡ ἴδια ἡ δυνατότητα βιολογικῆς συνέχειας τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς!

- Ἔλα, ἅγιε, νὰ μᾶς ὀρμηνέψεις νὰ διώξουμε τὴν ξεδιαντροπιά καὶ νὰ βάλουμε καὶ πάλι στὴ ζωὴ μας τὴ **σεμνότητα**, τὸν **σεβασμό**, τὴν **αἴσθηση τοῦ καθήκοντος** καὶ τὴν **ὑπομονή**.

Ἐμεῖς, οἱ μεγαλύτεροι κυρίως, χαλάσαμε μὲ τὴν **ἀδιάκριτη δῆθεν ἀγάπη μας** καὶ τὰ ταλαίπωρα παιδιά μας. Τοὺς διδάξαμε ἐμπράκτως νὰ ἀπαιτοῦν τὰ πάντα, «ἐδῶ καὶ τώρα», εὐκόλα, γρήγορα, χωρὶς κόπο καὶ μὲ περίσσεια θρασύτητα.

Τὰ χαμένα παιδιά μας, ἡ «γενιὰ τῆς ἀδιαφορίας» εἶναι ἀπόδειξη καὶ τῆς δικῆς μας ἀστοχίας καὶ ἀποτυχίας. Ἀλλὰ ἡ κατάσταση δὲν θὰ διορθωθεῖ ὅσο τοὺς χαϊδεύουμε τὰ αὐτιά, δῆθεν ἀπὸ ἀγάπη...

Ἄς δοῦμε πῶς παιδαγωγοῦσαν τὰ παιδιά τους οἱ ἅγιες καὶ ἠρώιδες μητέρες τοῦ παρελθόντος (ὄχι πρὶν ἀπὸ πεντακόσια χρόνια, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ δύο μόλις γενιές).

Ἄς θυμηθοῦμε τὴ μάνα τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου, ποῦ, ὅταν γύρισε στὸ πατρικό του σπίτι τουρκεμένος, τοῦ ἔκλεισε ἡ Ὁρθόδοξη Ἑλληνίδα μάνα του τὴν πόρτα καὶ τοῦ εἶπε αὐστηρὰ (λόγῳ ἀκριβῶς τῆς ἀγάπης!): ἐγὼ δὲν ἐγέννησα προδότη!

Ἄς δοῦμε, πῶς παιδαγωγοῦσε τὸν λαοφιλέστατο ἅγιό μας Παῖσιο, τὸν Ἁγιορείτη, ἡ ἁγιασμένη μητέρα του Εὐλογία. «Παδί μου», τοῦ ἔλεγε, «μὴπως ἔφταιξες ἐσὺ καὶ δὲν σὲ παίζουν τὰ παιδιά;».

Ἄς ἀκούσουμε, τί ἔχει νὰ μᾶς πεῖ ὁ ἄλλος μεγάλος ἅγιος τῆς ἐποχῆς μας Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης: «Τὰ παι-

διά», γράφει, «μέ τούς συνεχείς έπαινους δέν οικοδομοῦνται. Γίνονται έγωιστές καί κενόδοξοι. Θα θέλουν σ' όλη τους τή ζωή νά τούς έπαινοῦν όλοι διαρκῶς, έστω κι άν τούς λένε ψέματα. Δυστυχῶς, σήμερα μάθανε όλοι νά λένε καί ψέματα καί τά δέχονται οί κενόδοξοι. Εἶναι ἡ τροφή τους. “Πές το, κι ἄς εἶναι ψέμα, κι ἄς εἶναι ειρωνεία”, λένε. Ὁ Θεός αυτό δέν τό θέλει. Ὁ Θεός θέλει τήν ἀλήθεια. Δυστυχῶς, αυτό δέν τό καταλαβαίνουν όλοι καί κάνουν τό έντελῶς αντίθετο.

» Τά παιδιά, όταν τά έπαινεῖς συνεχῶς, χωρίς διάκριση, τά πειράζει ό αντίθετος [ό διάβολος]. Τούς ξεσηκώνει τό μύλο τοῦ έγωισμοῦ καί, συνηθισμένα από μικρά στους έπαινους από γονεῖς καί δασκάλους, προχωροῦν ἴσως στά γράμματα, ἀλλά τί τό ὄφελος; Στή ζωή θά βγοῦν έγωιστές καί ὄχι χριστιανοί. **Οἱ έγωιστές δέν μποροῦν νά εἶναι ποτέ χριστιανοί.** Οἱ έγωιστές θέλουν διαρκῶς όλοι νά τούς έπαινοῦν, όλοι νά τούς ἀγαπᾶνε, όλοι νά λένε καλά γι' αὐτούς, πράγμα πού ό Θεός μας, ἡ Ἐκκλησία μας, ό Χριστός μας δέν τό θέλει.

» Ἡ θρησκεία μας δέν θέλει αυτό τόν τρόπο, αὐτή τήν ἀγωγή. Ἀντίθετα, θέλει τά παιδιά από μικρά νά μαθαίνουν στήν ἀλήθεια. Ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ τονίζει ότι, ἅμα έπαινεῖς ἕναν ἄνθρωπο, τόν κάνεις έγωιστή. Ὁ έγωιστής εἶναι ό μπερδεμένος, ό ὀδηγούμενος υπό τοῦ διαβόλου καί τοῦ κακοῦ πνεύματος. Ἔτσι μεγαλώνοντας μέσα τόν έγωισμό, ἡ πρώτη του δουλειά εἶναι ν' ἀρνεῖται τόν Θεό καί νά εἶναι ἕνας έγωιστής ἀπροσαρμοστος μέσα στήν κοινωνία»⁴.

Ποῦ εἶναι ό μεγάλος μας **Μακρυγιάννης**, πού γράφει ότι ἡ μπτέρα του τοῦ ἔλεγε, γιά νά τόν διδάξει: «Παιδί μου, ἐγὼ δέν ἔχω ψωμί νά σοῦ δώσω. Κάνε τρεῖς μετάνοιες στὸν ἅγιό σου, νά σοῦ δώσει!».

Γιατί μετὰ ἀποροῦμε, πού με τήν έσφαλμένη ἀγωγή μας συντελέσαμε ὥστε τὰ παιδιά νά τὰ σιχαθοῦν ὅλα καί νά πάσχουν ἤδη στὸ Δημοτικὸ ἀπὸ κατάρθληση;

- Ἔλα, ἄγιε, νά μᾶς βοηθήσεις **νά «ξεβολευτοῦμε»**. Νά ἀφήσουμε τήν «ἠσυχία τοῦ καναπέ», τήν λογική τοῦ «ἔλα, μωρέ, τώρα! Ἐγὼ θά διορθώσω τήν κατάσταση; Ἐγὼ θά βγάλω τὸ φίδι ἀπ' τήν τρύπα;»

- Ἔλα νά μᾶς διδάξεις **ἀγωνιστικότητα καὶ πνεῦμα θυσίας**. Ὅπως ἐσύ, πού ἄφησες τήν ἠσυχία τοῦ κελλιοῦ σου, γιατί σ' ἔτρωγε –καθὼς τὸ ὁμολογεῖς– σὰν τὸ σαράκι τὸ ξύλο ὁ γλυκύτατος ἐκεῖνος λόγος τοῦ Χριστοῦ μας: **«Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος»**⁵. Μὲ ἄλλα λόγια, ὅποιος ἐνδιαφέρεται μόνο γιά τὸν ἑαυτοῦλη του, δέν εἶναι χριστιανός. Ὁ Χριστός μας, όταν δεῖ σ' ἐμᾶς πνεῦμα θυσίας, αὐταπάρνηση, φιλότιμο, «συγκινεῖται», καθὼς γράφει καὶ ὁ ἅγιος Παῖσιος, καὶ μᾶς δίνει πλούσια τὴ χάρη του.

Μὴν ποῦμε «ἡ ὑπόθεση εἶναι χαμένη, δέν γίνεται τίποτε». Ὅχι! Ὅλα μποροῦμε νά τὰ πετύχουμε καὶ ὅλα τὰ στραβὰ νά τὰ ἀλλάξουμε, με τὴ χάρη ὅμως τοῦ Χριστοῦ μας, σύμφωνα με τὸν λόγο τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ»⁶.

4. Ἀγίου Πορφυρίου Κausοκαλυβίτου, *Βίος καὶ Λόγοι*, ἔκδ. Ἱερὰ Μονὴ Χρυσοπηγῆς, Χανιά 2015, Π' ἔκδοση ἐπαιξημένη, σσ. 479-480.

5. Α' Κορ. 10, 24.

6. Φιλιπ. 4, 13.

Και για να πᾶμε και σὲ ἄλλα κρίσιμα θέματα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ὅπου ἡ ἐπικρατοῦσα σύγχυση μᾶς ἀποπροσανατολίζει.

- Ἐλα, ἅγιε, να μᾶς διδάξεις τὴν πραγματικὴ, τὴν κατὰ Θεόν, ἀγάπη, ἡ ὁποία πηγαίνει μαζὶ με τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας καὶ γι' αὐτό, κατὰ τὸν οὐρανοβάμονα ἀπόστολο Παῦλο, «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς»⁷.

- Ἐλα να μᾶς βοηθήσεις να ξεχωρίσουμε τὴν πραγματικὴ ἀγάπη (δῶρο καὶ καρπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος) ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὴν ψεύτικη, τὴν «ξύκινη», ὅπως τὴν ἔλεγες. Ἰδιαίτερα στὰ θέματα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθείας, στὰ θέματα τῶν σχέσεων με τοὺς ἑτεροδόξους καὶ τοὺς ἑτεροθρήσκους.

- Ἐλα να διαλύσεις τὶς ψεύτικες καὶ κούφιες «ἀγαπολογίες τῶν σαλονιῶν», ποὺ προσπαθοῦν να διαχωρίσουν τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ χαϊδεύουν τὰ αὐτιά τῶν ἀνθρώπων, ποὺ εὐρίσκονται σὲ λάθος δρόμο, λέγοντάς τους ὅτι, τάχα, βαδίζουν σωστὰ καὶ ὅτι, δῆθεν, εἴμαστε ὅλοι τό ἴδιο (Ὁρθόδοξοι, παπικοί, προτεστάντες, μονοφυσίτες, μωαμεθανοί, ἰνδουιστές, βουδδιστές) καὶ ὅτι, τάχα, ὅλοι στὸν ἴδιο Θεὸ πιστεύομε!

- Ἐλα να πεῖς στοὺς ἀγαπολόγους ἐκκλησιαστικούς μας ταγούς καὶ ἀλλοιωμένους στὸ φρόνημα καθηγητάδες: «Ἐγώ, ἀδελφοί μου, ἐπαυδαίθηκα εἰς τὴν σπουδὴν σαράντα καὶ πενήντα χρόνους, ἐδιάβασα πολλὰ καὶ διάφορα βιβλία καὶ περὶ Ἑβραίων καὶ περὶ Ἑλλήνων [ἐννοεῖ εἰδωλολατρῶν] καὶ περὶ ἄλλων ἀσεβῶν καὶ αἰρετικῶν, ἐρεύνησα τὰ βᾶθη τῆς σοφίας καὶ νῦρα ὅτι οἱ ἄλλες πίστες εἶναι ψεύτικες, κάλπικες, μόνον ἡ ἐδι-

κή μας, ἡ χριστιανικὴ εἶναι ὀρθόδοξος, ἀληθινὴ καὶ ἁγία. Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ἀδελφοί μου χριστιανοί, να χαίρεσθε καὶ να εὐφραίνεσθε, ὅπου εὐρέθητε χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι καὶ να κλαίετε καὶ να θρηνῆτε τοὺς ἀπίστους καὶ αἰρετικούς ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὸ σκότος. Διὰ αὐτοὺς ἔγινεν ἡ Κόλασις, αὐτὴ εἶναι ἡ καθολικὴ πατρίδα τους. Χιλιάδες καλὰ να κάμουν, χωρὶς τὸ ἅγιον βάπτισμα τίποτε δὲν ὠφελοῦνται. Ἐτούτην τὴν ζωὴν ἄς τὴν χαροῦν με ὅλα τὰ ἀγαθὰ τους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλην τὴν οὐράνιον, ἄς μὴν ἐλπίζουν τίποτε. Ἡ ἄλλη εἶναι ἐμᾶς τῶν χριστιανῶν, τῶν βαπτισμένων, τῶν μυρωμένων, τῶν ἐξομολογουμένων, τῶν μεταλαβημένων, ἐμᾶς τῶν ταλαιπωρημένων, τῶν πεινασμένων, τῶν διψασμένων, τῶν στενοχωρημένων, τῶν ὑβρισμένων, τῶν δαρμένων, τῶν φυλακωμένων καὶ ὅσοι τὰ παθαίνουν αὐτὰ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἐκείνων εἶναι βέβαια ἡ ἄλλη ζωὴ, ὁ Παράδεισος καὶ καλότυχοι ἐκεῖνοι ὅπου τραβοῦν ἐδῶ θλίψεις καὶ βάσανα καὶ ταλαίπωροι ἐκεῖνοι ὅπου ἔχουν ὅλα τὰ χουζούρια καὶ τὲς ἀνάπαυσεσ καὶ τρῶν καὶ πίνουν ξέγνοιαστοι»⁸.

- Ἐλα να πεῖς σ' αὐτοὺς ποὺ κάμνουν τεμενάδες στὸν πάπα: «Τὸν πάπα να καταρᾶσθε, διότι αὐτὸς θὰ εἶναι ἡ αἰτία». Καὶ ὅτι ὁ Φράγκος –τούλάχιστον σὲ ἐπίπεδο ἡγεσίας– δὲν ἀλλάζει. Μακάρι να ἀλλάξει!

Πολὺ μᾶς λείπει σήμερα ἡ εὐθύτητα καὶ ἡ ντομπροσύνη τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἁγίων καὶ σοφῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν, ποὺ, γιὰ να βοηθήσουν καὶ τὸ ὀρθόδοξο λογικὸ ποίμνιο καὶ τοὺς πλανωμένους ἀδελφούς μας, ἔλεγαν τὸ ναὶ

7. Α' Κορ. 13, 5

8. Μενούνου, ἐνθ' ἀνωτ., Διδαχὴ Α2, σσ. 175-176.

ναί και τὸ οὐ οὐ, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόδειξη τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου μας⁹.

Σήμερα ἡ γλῶσσα τῆς ἀλήθειας συκοφαντεῖται ἀπὸ τὸν νέο φασισμό, ποὺ λέγεται «πολιτικὴ ὀρθότητα». Συκοφαντεῖται ὡς φανατισμὸς καὶ «ρητορικὴ μίσους»!

Χρειαζόμαστε λοιπὸν **θαρραλέους ἡγέτες** καὶ ὄχι μουδιασμένους καὶ φοφοδεεῖς νενέκους, οἱ ὅποιοι ἡγέτες, ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκονται, εἴτε στὸν ἐκκλησιαστικὸ, εἴτε στὸν πολιτικὸ, κοινωνικὸ ἢ ὅποιον ἄλλο χῶρο εὐθύνης, θὰ θέλουν καὶ θὰ μποροῦν –μὲ τὴ βοήθεια πάντοτε τοῦ Χριστοῦ μας, τῆς κυρίας μας Θεοτόκου, προμάχου καὶ ὑπερμάχου στρατηγοῦ τοῦ εὐσεβοῦς μας Γένους, καὶ τῶν ἁγίων– νὰ ὑψώνουν τὸ ἀνάστημά τους καὶ νὰ λένε:

ἽΟχι, κύριοι, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ καταργήσετε τὴν **Κυριακὴ ἀργία**, ἓνα θεσμὸ ἡλικίας 17 αἰῶνων, ἀπὸ τὰ χρόνια ἤδη τοῦ ἁγίου μας αὐτοκράτορος Μεγάλου Κωνσταντίνου! Πόσους ἀγῶνες δὲν ἔδωσε ὁ ἅγιός μας γιὰ τὴν τήρησι τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς, λέγοντας ὅτι τὸ κέρδος, ὅπου γίνεται τὴν Κυριακὴν, εἶναι κατηραμένον. Αὐτὸς ὁ ἀγῶνας του γιὰ τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς ἐξόργισε τοὺς Ἑβραίους, ποὺ ζημιώνονταν οικονομικὰ ἀπὸ τὴν μετακίνηση τοῦ παζαριοῦ τὸ Σάββατο καὶ δωροδόκησαν τὸν Κούρτ πασᾶ νὰ κρεμάσει τὸν ἅγιο.

Χρειαζόμαστε, λοιπόν, ἡγέτες ποὺ νὰ ὑψώνουν τὸ ἀνάστημά τους καὶ νὰ λένε: ἽΟχι, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ τὰ ξεπουλήσετε καὶ νὰ τὰ ξεθεμελιώσετε ὅλα πρὸς χάριν τῶν ξένων καὶ ντόπιων ἀφεντικῶν σας!

ἽΕδῶ εἶναι Ἑλλάδα, χώρα ἡρώων καὶ μαρτύρων, ἡ ὁποία ἐμεγαλύνθη στὴν

Ἱστορία τῆς **χάρη στὰ ΟΧΙ τῶν ἡγετῶν καὶ τοῦ λαοῦ τῆς** καὶ ὄχι χάρη στὶς κωλοτοῦμπες καὶ ὄσφυοκαμπίες, οἱ ὁποῖες κατήντησαν τὸ ἀγαπημένο σπὸρ αὐτῶν ποὺ μᾶς κυβερνοῦν.

• ἽΕλα, ἅγιέ μας, καθὼς ἡ σημερινὴ κρίση προτύπων, ἀξιών, ἡγετῶν καὶ προσανατολισμοῦ συνεχῶς ἐντείνεται, ἔλα **νὰ παρηγορήσεις καὶ νὰ ἐμψυχώσεις τὸν λαό μας**.

• ἽΕλα νὰ μᾶς διδάξεις τὴν λεβεντιά, τὴν παλληκαριά καὶ τὴν ἀφοβία, ὅπως ἐδίδασκες τότε τὴν ἀγαπημένη σου **κλεφτουριά** τῆς ἡρωικῆς ἀντίστασης στὸν κατακτητὴ. Σ' αὐτὰ τὰ παλληκάρια, ποὺ ἔπιναν νερὸ στὸ ὄνομά σου καὶ ἔδιναν τὴ ζωὴ τους γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν πατρίδα μὲ τὸ ὄνομά σου στὰ χεῖλη τους. «Τὰ παλληκάρια τὰ καλὰ μόν' τὸν Θεὸ φοβοῦνται [σέβονται]», λέγει ἓνα κλέφτικο τραγούδι. Σήμερα γίναμε φοφοδεεῖς δοῦλοι ἀνθρώπων καὶ παθῶν, ἐπειδὴ πάψαμε νὰ εἴμαστε δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ μας.

Μήπως, ὅμως, σὲ κουράσαμε, ἅγιέ μας, μὲ τὰ συνεχῆ παρακάλια μας;

ἽΟμως, εἴμαστε σίγουροι, ὅτι ἡ πατρικὴ καὶ ἀδελφικὴ σου καρδιά, μὲ τὴ Χάρη τοῦ Χριστοῦ μας, ἐὰν τότε δὲν κουραζόταν μιὰ φορὰ, τώρα χίλιες φορὲς δὲν κουράζεται, καθὼς (χωρὶς νὰ περιορίζεσαι πλέον ἀπὸ τὸ ὑλικὸ αὐτὸ σῶμα, τὸν χῶρο καὶ τὸν χρόνον), τρέχεις παντοῦ καὶ βοηθᾶς μὲ τὴν Χάρη τοῦ Χριστοῦ μας ὅσους μὲ πίστη σὲ ἐπικαλοῦνται.

Πρέσβευε, λοιπόν, καὶ γιὰ μᾶς, ἅγιε ἱσαπόστολε καὶ ἱερομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Κοσμᾶ. Γιὰ ὅλους ἐμᾶς ποὺ σὲ ἀγαποῦμε μὲ τὴν καρδιά μας. Γιὰ τὴν πατρίδα μας, ποὺ καὶ σήμερα κινδυνεύει καὶ ἴσως περισσότερο ἀπὸ τότε. Σίγουρα ὁ

9. Πρὸβλ. Ματθ. 5, 37.

Χριστός μας με τις δικές σου πρεσβείες, της Παναγίας μας και όλων των αγίων, όλα μπορεί να τα αλλάξει με την παντοδυναμία Του, και σίγουρα θα το κάνει, όπως λέγεις και σύ και ο άγιος Παΐσιος και άλλοι πολλοί άγιοι στις προφητείες σας για την Πόλη, την Κωνσταντινούπολη. Περιμένει, όμως, ο Χριστός μας να δει και τη δική μας διόρθωση, αλλαγή και μετάνοια. **Να γίνουμε πιό συνειδητοί Χριστιανοί και καλύτεροι Έλληνες πατριώτες.**

Γι' αυτήν την καλή αλλαγή και διόρ-

θωση ας αγωνισθούμε και μεις με φιλότιμο και αίσιοδοξία (αίσιοδοξία, αφού η τελική νίκη είναι του Χριστού και συνεπώς και όλων ήμων των Χριστιανών) και τότε σίγουρα το ποθούμενο –όπως έλεγες και σύ, άγιέ μας– θα έλθει. Το ποθούμενο σε όλα τα επίπεδα: Και για τον καθένα μας προσωπικά, ως πνευματική αναγέννηση, και για την κοινωνία, να σταθεί και πάλι στα πόδια της, και για την αγαπημένη μας πατρίδα!

Άμίν. Γένοιτο!

**ΣΟΦΙΣΤΕΙΕΣ - «ΠΡΟΦΑΣΕΙΣ EN AMARTIAIS»
ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΛΑΒΗΝ ΤΗΣ «ΚΑΡΤΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ»**

των Ίερομονάχου Ἀρσενίου καί Μοναχοῦ Ἡσαΐα

Ἱερὸν Κελλίον «Παναγούδα», Ἁγιον Ὅρος

Εἰσαγωγικά

Ἀπό τριακονταετίας καί πλέον εἶχαν ξεκινήσει στήν Ἑλλάδα οἱ προσπάθειες καί οἱ σχεδιασμοί διά νά νομοθετηθῆ ἡ ἔκδοσις ταυτότητος περιεχούσης τόν ἀριθμόν τοῦ Ἀντιχρίστου (666), μέ στόχον στό ἀμεσώτατο μέλλον νά ἀντικατασταθῆ αὕτη ἀπό τό προφητευόμενον στήν Ἀποκάλυψιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου Χάραγμα στό σῶμα μας. (Ἀποκ. γ' 16-18) [Τήν δολίαν μεθόδευσιν τῆς μεταλλαγῆς τῆς ταυτότητος στό σωματικόν Χάραγμα τήν εἶχε προῖδει καί προεῖπει ὁ Ἅγιος Παΐσιος ἀπό τότε (πρό τριακονταετίας), ἤδη δέ τήν βλέπομε πραγματοποιουμένην σέ χώρες τοῦ Ἑξωτερικοῦ]. Μέ τήν Χάριν καί τήν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καί ὕστερα ἀπό τίς ἔντονες καί συνεχεῖς ἀντιδράσεις τῆς Ἱ. Συνόδου, τοῦ Ἁγίου Ὁρους, πολλῶν Ἱ. Μητροπόλεων, Ἱ. Μονῶν καί τοῦ εὐσε-

βοῦς λαοῦ οἱ προσπάθειες τοῦ Πονηροῦ καί τῶν ὀργάνων του πρὸς ἐπιβολήν τῆς τοιαύτης ταυτότητος, καί παρὰ τίς ἐπαιλημμένες νομοθετήσεις, τροποποιήσεις, προαγγελίες κ.τ.τ., παραμένουν μέχρι στιγμῆς ἀτελεσφόρητες, ἂν καί τελευταίως ἔχουν ἐνταθῆ στό κατακόρυφο.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ὀλίγοι, εὐτυχῶς –ἀλλά καί ἐκ τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας, δυστυχῶς-, ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἡ ἀποδοχή μᾶς τέτοιας ταυτότητος δέν θίγει τήν πίστιν μας, καί, κατά συνέπειαν, μπορούμε ἄφοβα νά τήν παραλάβωμε. Διά νά ἐπιτύχουν τό βόλεμά τους (νά τά πᾶνε καλά καί μέ τόν Θεό καί μέ τόν Διάβολο) καί διά νά δικαιολογήσουν τήν δειλίαν καί τήν πλάνην τους, εἶχαν χρησιμοποιήσει διάφορα σοφιστικά ἐπιχειρήματα. Αὐτό πού μᾶς θλίβει ἰδιαίτερος εἶναι τό γεγονός ὅτι, ὅσον σφίγγουν τά

πράγματα, αὐτοὶ ποὺ χρησιμοποιοῦν τίς ἐν λόγῳ σοφιστεῖες αὐξάνουν καὶ -τό φοβερώτερον- προσχωροῦν σ' αὐτούς καὶ ἄνθρωποι, ποὺ μέχρι πρό τινος ἠγωνίζοντο ὁμολογιακῶς κατὰ τῆς «διαβολοταυτότητας» καὶ ἔγραφαν καὶ ὑπέγραφαν κείμενα ποὺ διεκίρυσσαν ἀπερίφραστα ὅτι ἡ **παραλαβὴ τοιαύτης ταυτότητας «ἀποτελεῖ ἄρνησι τοῦ Χριστοῦ καὶ προσχώρησι στὴν παράταξι τοῦ Σατανᾶ».**

Ἐπιθυμώντας νά συντελέσωμε στὴν **ἀνάληψιν** αὐτῶν τῶν τελευταίων, εὐχόμενοι νά ὑπερβοῦν τὴν δειλίαν τους, κατανοώντας ὅτι οἱ διαφορῆς αὐτές σοφιστεῖες εἶναι στὴν πραγματικότητα **«προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις»**, θά ἀναφερθοῦμε σέ μερικὲς ἀπὸ αὐτές. Φυσικά, περιττεύει νά λεχθῆ ὅτι, γιὰ νά ὁμολογήσωμε Χριστόν, ὅταν ἔλθῃ ἡ δύσκολη στιγμή, δέν ἀρκοῦν οἱ ἀπορρίψεις τῶν σοφιστειῶν καὶ ἡ ὀρθή θεωρητικὴ τοποθέτησίς μας, ἀλλ' ἀπαιτεῖται ἡ **Θεία Χάρις**, τὴν ὁποῖαν ἐλκύει ἡ εἰλικρινὴς ὀλοκληρωτικὴ ἀγάπη μας γιὰ τὸν Χριστό, συνδυασμένη ἀρρήκτως μὲ τὴν ἐν ταπεινώσει ἐπίγνωσιν τῆς ἀδυναμίας μας.

1. Ἡ (δῆθεν) ἀπουσία τοῦ 666.

Ὅσοι χρησιμοποιοῦν τὸν ἀνωτέρω ἰσχυρισμὸν εἶναι -ἢ προσποιοῦνται ὅτι εἶναι- τελείως ἄσχετοι καὶ μὲ τὰ παγκοσμίως (ἀλλὰ καὶ στὴν Πατρίδα μας) ἐξαγγελόμενα, νομοθετούμενα καὶ διαδραματιζόμενα, καὶ μὲ τίς σχετικὲς ἐφαρμοζόμενες τεχνολογίες, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἐν τῇ Ἀποκαλύψει ἀναφερόμενα. Ὅποιος ἔχει στοιχειωδῶς ἀσχοληθῆ μὲ τὰ ἀνωτέρω, θεωρεῖ **ὑπερβεβαίαν** τὴν χρῆσιν τοῦ 666 στὶς ἠλεκτρονικὲς ταυτότητες. Ἀσφαλῶς, δέν εἶναι λογικόν νά ὀμιλοῦμε γιὰ ἀποδείξεις, τὴν στιγμὴν ποὺ δέν ἔχει ἐκδοθῆ ἡ συγκεκριμένη κάρτα. Ὑπάρ-

χουν, ὅμως, ἐντονώτατες **ἐνδείξεις**, ποὺ, ἐν συναρτήσει μὲ τὰ προλεχθέντα, **ἐγγίζουν τὰ ὅρια τῆς ἀποδείξεως.**

α'. Ἡ ἐπιμελής **μυστικότης**, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀκριβῆ χαρακτηριστικά καὶ τίς τεχνικὲς προδιαγραφές τῆς κάρτας, παρότι, σύμφωνα μὲ τίς ἐξαγγελίες τῶν ὑπευθύνων, βρισκόμαστε στό παρά 5', δημιουργεῖ τὴν πεποίθησιν, σ' ὅποιον δέν εἶναι παθολογικά ἀφελής, ὅτι **κάτι βρώμικο ἀποκρύπτεται.** Τὴν πεποίθησιν αὐτὴν ἐνισχύει ἔτι - πέραν τῆς γενικῆς ἀναξιοπιστίας τῶν πολιτικῶν, καθόσον τὸ ἀσυστόλως ψεύδεσθαι ἔχει καταστῆ πανδημία- τὸ ὅτι, καὶ εἰδικῶς μὲ τὸ ἐν λόγῳ θέμα, καὶ οἱ ἐλάχιστες σχετικὲς ἀνακοινώσεις τῶν ἀρμοδίων χαρακτηρίζονται ἀπὸ τὴν **ἀσάφειαν**, τὴν **ἀοριστείαν** καὶ τίς **ἀντιφάσεις.**

β'. Ἀλλὰ σέ ἀνύποπτον χρόνον (1997, ὅτε συνεζητεῖτο ἡ Συνθήκη Σέγκεν καὶ ἡ σχετιζομένη μὲ αὐτὴν νομοθέτησις τῶν ἠλεκτρονικῶν ταυτοτήτων), ὑπῆρξε καὶ **ἀπερίφραστος ὁμολογία περὶ ὑπάρξεως τοῦ 666.** Εὐρίσκεται αὕτη σέ **ἐπανειλημμένας δηλώσεις** -μερικὲς μάλιστα ἐλέχθησαν μὲ ἰταμότητα καὶ μὲ περιφρονητικὴν ἀπαξίωσιν πρὸς τὸν ἀντιδρῶντα λαόν- **ὑπουργῶν, λοιπῶν πολιτικῶν καὶ ἐγκύρων δημοσιογράφων** (ἔχουν λεπτομερῶς καταγραφῆ, ἐκτός τῶν ἄλλων, καὶ σέ ἐπιστολὴν τοῦ σεβαστοῦ **π. Σαράντη Σαράντου** πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον). Στὶς ἀνωτέρω δηλώσεις κυρίως στηρίχθησαν καὶ σοβαροὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἄνδρες (ὡς ὁ μακαριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος), ὁ ὁμοτίμος καθηγητὴς Πανεπιστημίου π. Γ. Μεταλλινός κ.ά.), ὅταν κατὰ τίς σχετικὲς ἀντιδράσεις τους θεωροῦσαν δεδομένην τὴν ἐν προκειμένῳ χρῆσιν τοῦ 666.

γ'. Ἡ τυχοῦσα μελλοντικὴ διαβεβαίωσις ἀρμοδίων (πρὸς καθησυχασμὸν) περὶ

δῆθεν μὴ ὑπάρξεως τοῦ 666 -πάντως οὐδεμία τοιαύτη ἔχει δοθῆ μέχρι στιγμῆς, παρὰ τίς πλείστες καὶ ἔντονες πρὸς τοῦτο προκλήσεις- θὰ εἶναι τελείως ἀνίσχυρος νὰ μᾶς καθησυχάσῃ, καθόσον, δεδομένης καὶ τῆς προαναφερθείσης ἀναξιοπιστίας των, ἡ **μυστικὴ κρυπτογράφησης τοῦ «κλειδιοῦ» ἀναγνώσεως τοῦ τσίπ** θὰ καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν ἔρευναν διὰ τὸ κατὰ πόσον ἡ ἀνωτέρω διαβεβαίωσις εἶναι εἰλικρινής.

δ΄. Τέλος, ἀκόμη καὶ στὴν ὑποθετικὴν περίπτωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ μπορούσαμε νὰ διαπιστώσωμε ὅτι ἡ κάρτα-ταυτότης εἶναι ἀρχικῶς «καθαρή» ἀπὸ 666, ἐπ' οὐδενὶ δέν θὰ ἐπιτρεπόταν νὰ ξεθαρρέψωμε στὴν παραλαβὴν της, διότι, λόγῳ τῆς δυνατότητος **ἐπαναπρογραμματισμοῦ τοῦ τσίπ**, ἀνά πᾶσαν στιγμὴν καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μας θὰ καθίσταται **δυνατὴ ἡ προσθήκη τοῦ δαιμονικοῦ συμβόλου.**

2. Ὁ «ἐξαγιασμός» καὶ ἡ ἐξουδετέρωσις τοῦ 666.

Ὑποστηρίζουν ἀφελῶς -ἢ πονηρῶς- μερικοὶ ὅτι, σημειώνοντας **τὸ σημεῖον τοῦ Τιμίου Σταυροῦ** ἐπάνω στὴν ταυτότητα, θὰ «ἐξαγιασούν» καὶ θὰ ἐξουδετερώσουν τὴν δαιμονικὴν ἐνέργειαν τοῦ δαιμονικοῦ συμβόλου. Ἄλλοι πάλι χρησιμοποιοῦν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «πᾶν κτίσμα Θεοῦ καλόν, καὶ οὐδὲν ἀπόβλητον μετὰ εὐχαριστίας λαμβανόμενον· ἀγιάζεται γάρ διὰ λόγου Θεοῦ καὶ ἐντεύξεως» (Α΄ Τιμ. δ΄, 4-5). Εἶναι γνωστὴ ἐφ' ὄλων τῶν ἀνωτέρων -καὶ γι' αὐτὸ δέν θὰ πλατειάσωμε- ἡ φωτισμένη διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Παΐσιου, πού χαρακτηρίζει τὰ ἀνωτέρω ὡς πλάνες καὶ διευκρινίζει ὅτι **ὁ διάβολος, ὁ ἀντίχριστος καὶ τὸ σύμβολό του δέν ἐπιδέχονται ἀγια-**

σμόν μέ τὸ νὰ ἐπιθέσωμε τὸν Τιμίου Σταυρόν.

Μέ αὐτὰ τὰ σοφίσματα οἱ ἐν λόγῳ «γνωστικοί» **θεωροῦν** καὶ παρουσιάζουν ὡς βλάκες καὶ **στενοκεφάλους τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ἁγίων Μαρτύρων.** Τί κρῖμα νὰ μὴν ζοῦσαν τότε! Θὰ τοὺς συμβούλευαν νὰ σταυρῶνουν τοὺς βωμούς τῶν εἰδωλῶν, νὰ τοὺς...«ἐξαγιαζούν» καὶ μετὰ νὰ θυσιάζουν. Νὰ ἀπευθύνουν «λόγον Θεοῦ καὶ ἔντευξιν» στὰ εἰδωλόθυτα, νὰ τὰ...«ἐξαγιαζούν» καὶ μέ ἀναπαυμένην τὴν συνείδησιν νὰ τὰ τρώγουν. Πόσους μάρτυρες θὰ εἶχαν...γλυτώσει! Ἀλλὰ καὶ τὴν Ἀποστολικὴ Σύνοδον θὰ εἶχαν προφυλάξει ἀπὸ τὸ ...σφάλμα πού ἔκανε νὰ ἀπαγορεύσῃ τὰ εἰδωλόθυτα (Πράξ. ιε΄, 29). Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες, ὅμως, προτιμοῦσαν νὰ μαρτυρήσουν, ἀρνούμενοι ὄχι μόνον νὰ μαροφαγίσουν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸ νὰ δεχθῶν νὰ φάγουν καὶ τὸ προσφερόμενον σ' αὐτοὺς καθαρὸν κρέας, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὴν δώσουν τὴν ἐντύπωσιν στοὺς θεατῆς ὅτι μαροφάγησαν! Καὶ αὐτὰ, ὄχι μόνον στοὺς χρόνους τῆς Καινῆς Διαθήκης (βλ. λ.χ. μαρτύριον Ἁγίων Ἀκεψιμᾶ, Ἀειθαλᾶ καὶ Ἰωσήφ, κατὰ τὴν 3ην Νοεμβρίου), ἀλλ' ἀκόμη καὶ στοὺς χρόνους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (βλ. μαρτύριον Ἁγίου Ἐλεαζάρου, Β΄ Μακ. στ΄, 18-31)! Ὡ πόση ἡ ἀγία εὐαισθησία τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ πόση ἡ «γνωστικὴ» ἀγνωσία καὶ ἀναισθησία τῶν σημερινῶν ἀρνητῶν!

Παρομοίαις πλάνης, ἀλλὰ διαμετρικῶς ἀντιθέτου, εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς σοφίσμα πρὸς δῆθεν ἐξουδετέρωσιν τοῦ 666, τὸ ὁποῖον, δυστυχῶς, ἐλέχθη ἀπὸ ρασοφόρον: «Ἐγὼ θὰ πάρω τὴν ταυτότητα μέ τὸ 666, **θὰ τὴν φτύσω** καὶ μετὰ ἄφοβα **θὰ τὴν βάλω στὴν τσέπη μου**» Γιὰ νὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν Ἅγιον Παῖσιον: «Θὰ φτύσῃς, δηλαδή μαζί καὶ

τό βαφτιστικόν σου ὄνομα καί τήν ὑπογραφήν σου καί τήν φωτογραφίαν σου καί τήν πίστιν σου (σ. γρ.: ἐννοώντας τό «Χριστιανός Ὁρθόδοξος», πού τότε ὑπῆρχε ἀκόμη). Χώρα πού ἡ δαιμονική ἐνέργεια δέν διώχεται μέ τέτοιες ὑποκρισίες».

3. «Τά Καίσαρος Καίσαρι...».

Χρησιμοποιώντας τήν ἀνωτέρω ρῆσιν τοῦ Κυρίου μας οἱ σύγχρονοι «γνωστικοί», διδάσκουν ὅτι ἡ ταυτότητά μας ὡς δῆθεν ἀνήκουσα στόν Καίσαρα, μπορεῖ νά περιέχη ὅ,τιδήποτε ἐπιθυμεῖ ὁ Καίσαρ, χωρίς αὐτό νά μᾶς ἐπηρεάζη πνευματικά. Ὅμως:

α'. Ὁ Κύριος δέν ἐχρησιμοποίησε τούς λόγους του αὐτούς διά τήν ταυτότητά μας, ἀλλά **διά τό δηνάριον καί τήν φορολογίαν** πού ἐπληρώνετο δι' αὐτοῦ. Κατ' αὐτήν τήν ἔννοιαν ἐχρησιμοποίησε τούς λόγους τοῦ Κυρίου καί ὁ

Ἅγιος Παῖσιος, διακρίνοντας σαφῶς ἐν προκειμένῳ **τήν ταυτότητά μας ἀπό τά νομίσματα**. Ὅταν, δηλαδή, κάποτε τόν ρώτησαν: «Γιατί πειράζει νά πάρωμε τήν ταυτότητα μέ τό 666, ἀφοῦ καί τό πεντοχίλιαρο ἔχει ἐπάνω του τό 666, καί ὁμως τό χρησιμοποιοῦμε;» ἀπῆντησε: «Τό πεντοχίλιαρο εἶναι νόμισμα- καί ἡ λίρα τῆς Ἀγγλίας ἔχει ἐπάνω τήν Βικτώρια- αὐτό δέν μέ πειράζει. «Τά Καίσαρος Καίσαρι». Ἐδῶ, ὁμως, εἶναι **ἡ ταυτότητά μου, εἶναι κάτι προσωπικό δέν εἶναι νόμισμα**. Ταυτότητα σημαίνει ὅ,τι καί ἡ λέξη· ταυτίζεται, δηλαδή, κανείς μ' αὐτά πού δηλώνει. Βάζουν τόν διάβολο, καί ὑπογράφω ὅτι τόν ἀποδέχομαι». Καί σέ ἄλλη εὐκαιρία εἶχε ἐπισημάνει ὅτι ἡ παραλαβή τέτοιας ταυτότητος εἶναι **πτῶσις καί ἄρνησις Χριστοῦ**. Ἡ ταυτότητά μας, λοιπόν, δέν ἀνήκει στόν Καίσαρα. Μπορεῖ μέν νά εἶναι καί κρατικό ἔγγραφο, ἀλλ' εἶναι ταυτοχρόνως καί κυριῶς

Ἡ Παρακαταθήκη παρακαλεῖ γιά τή συνδρομή σας

Γιά τήν ἀποστολή τῆς συνδρομῆς σας (ἐσωτερικοῦ 10 €, ἐξωτερικοῦ 30 € καί Κύπρου 15 €) μπορεῖτε νά χρησιμοποιήσετε τήν ἔνθετη ταχυπληρωμή (ἐμπεριέχεται σέ δύο τεύχη τῆς Παρακαταθήκης ἐτησίως), ἡ ὁποία ἔχει χαμηλότερο ταχυδρομικό τέλος ἀπό τίς ἄλλες ταχυδρομικές ἐπιταγές ἢ νά καταθέσετε χρήματα σέ ἕναν ἀπό τούς κατωτέρω δύο τραπεζικούς λογαριασμούς, ἀναγράφοντας καθαρά τό ὀνοματεπώνυμό σας, ἔτσι ὅπως ἀναφέρεται στήν ἐτικέτα τοῦ περιοδικοῦ, πού λαμβάνετε.

Ἐθνική Τράπεζα: 421/614374-15, IBAN GR 4901104210000042161437415 καί

Alpha Τράπεζα: 815-002101-039454, IBAN GR 34 0140 8150 8150 0210 1039 454

Γράφετε καθαρά τά στοιχεῖα σας

Ἐάν στείλατε μία φορά στή διάρκεια τοῦ ἔτους τή συνδρομή σας στήν *Παρακαταθήκη*, ἀγνοῆστε τήν ταχυπληρωμή, πού θά βρεῖτε γιά δεύτερη φορά ἐντός τοῦ περιοδικοῦ.

Ἡ ἀποστολή τῶν ἀποδείξεων σέ ὅσους ἔστειλαν συνδρομή γίνεται δύο φορές τό χρόνο.

Παρακαλοῦμε στό ἔντυπο τῆς ταχυπληρωμῆς νά γράφετε **καθαρά** στή θέση «Αποστολέας» τά στοιχεῖα σας, ἔτσι ὅπως ἀναγράφονται στήν ἐτικέτα τῆς *Παρακαταθήκης*, πού λαμβάνετε. Ἐάν ἄλλα στοιχεῖα ἀναγράφουμε ἐμεῖς στήν ἐτικέτα στόν φάκελο τῆς *Παρακαταθήκης* καί ἄλλα ἐσεῖς στήν ταχυπληρωμή, πού μᾶς στέλνετε, δημιουργεῖται πρόβλημα. Παρακαλοῦμε ἐπίσης νά γράφετε τό τηλέφωνό σας.

καί «ἔγγραφο ἀπολύτως προσωπικό», ὅπως εἶχε εὐστοχα τονίσει καί ὁ μακαριστός π. Γ. Καψάνης.

Φοβούμεθα ὅτι αὐτοί πού τώρα ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ ταυτότητά μας ἀνήκει στόν Καίσαρα, διά νά δικαιολογήσουν τήν παραλαβήν ταυτότητος μέ 666 –ἐνῶ οἱ ἴδιοι πρό ἐτῶν χαρακτηρίζαν τήν τοιαύτην παραλαβήν ὡς ἄρνησιν Χριστοῦ!– ὅταν προχωρήσουν τά πράγματα καί πλησιάσωμε στήν ἐπιβολήν τοῦ Χαράγματος ἐπί τοῦ σώματος, οἱ ἴδιοι **θά ἰσχυρισθοῦν ὅτι καί τό σῶμα μας εἶναι ὑπό τήν ἐξουσίαν τοῦ Καίσαρος** καί ὅτι μόνον ἡ ψυχή μας ἀνήκει «στά τοῦ Θεοῦ» (ἐφευρίσκοντας καί ἀνάλογα Ἀγιογραφικά ρητά!), γιά νά δικαιολογήσουν καί τήν ἀποδοχήν τοῦ Χαράγματος!!!

β΄. Τό 666, ἐξ ἄλλου, δέν εἶναι ἀπλῶς σύμβολο Καίσαρος, ἀλλά καί «Θεοῦ». Εἶναι σύμβολον τοῦ Ἀντιχρίστου, ὁ ὁποῖος δέν θά εἶναι μόνον Καίσαρ, ἀλλά θά διεκδικῆ δι' ἑαυτόν τήν ιδιότητα τοῦ Θεοῦ. Καί ὄχι ἀπλῶς κάποιου «Θεοῦ» –διότι καί πολλοί Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες διεκδικοῦσαν θεϊκὴν ιδιότητα– ἀλλά τοῦ μοναδικοῦ Θεοῦ. Θά εἶναι ὁ «ἀντικείμενος καί ὑπεραιρόμενος ἐπί πάντα λεγόμενον Θεόν» (Β΄ Θεσ. β΄, 4). Δέν θά δεσμεύῃ μόνον τήν πολιτικὴν μας ἐλευθερίαν, ἀλλά θά δεσμεύῃ κυρίως καί κυριευτικῶς τήν θρησκευτικὴν μας ἐλευθερίαν, ἀπαιτώντας μοναδικὴν λατρευτικὴν προσκύνησιν.

Συμπερασματικῶς, οὔτε ἡ ταυτότητά μας ἀνήκει «στά Καίσαρος», οὔτε τό σύμβολον (666), πού θά ἔχη εἶναι μόνον πολιτικὸν σύμβολο, ἀλλά κυρίως θρησκευτικόν –βγάλανε τό «Χριστιανός Ὁρθόδοξος» καί βάζουνε τό 666– καί φανερώνει (στήν περίπτωσιν πού τήν ἀποδεχθοῦμε) ὅτι ἀνήκομε στόν «Θεόν»

πού τό 666 συμβολίζει!

4. Ἡ (δῆθεν) ἀνυπαρξία θεολογικῶν ἐπιχειρημάτων γιά τήν «φοβίαν» παραλαβῆς τῆς «Κ.τ.Π.»

Ὅσοι ὁμιλοῦν γιά ἔλλειψιν θεολογικῶν ἐπιχειρημάτων ἐν προκειμένῳ, εἴτε ἀνήκουν σ' αὐτούς πού ὀρθολογιστικῶς ἀπορρίπτουν τήν θεοπνευστίαν τοῦ ἱεροῦ βιβλίου τῆς Ἀποκαλύψεως, εἴτε σ' αὐτούς πού τήν ἀποδέχονται μέν, ἀλλά –προτεσταντικῶ τῷ τρόπῳ– «δίνουν τίς ἐρμηνεῖες τοῦ μυαλοῦ τους», κατά τόν Ἅγιον Παῖσιον, εἴτε, φυσικά, σ' αὐτούς πού δέν ἔχουν κάνει κἄν τόν κόπο νά τήν ἀνοίξουν. Ὑπάρχουν, τέλος, μερικοί, πού, καλυπτόμενοι Ἰουδαϊκῶς πίσω ἀπό τό γράμμα τοῦ ἱεροῦ κειμένου, ὑποστηρίζουν ὅτι ἡ Ἀποκάλυψις ὁμιλεῖ μόνον γιά «δεξιὰ χεῖρα» καί «μέτωπον» καί ὄχι γιά ταυτότητα. Θεωροῦμε ὑπεραρκετά, ὡς ἀπάντησιν πρὸς αὐτούς τούς τελευταίους, τά ὅσα προελέχθησαν, σχετικῶς μέ τόν προσωπικόν χαρακτηῖρα τῆς ταυτότητος (βλ. ἐνότητα 3α) καί μέ τήν ἁγίαν εὐαισθησίαν τῶν Ἁγίων Μαρτύρων (βλ. ἐνότητα 2). Προσθέτομε μόνον ἐδῶ ὅτι ἡ τοιαύτη «θεολογική ἐμβριθεία» τους θά τοὺς καθοδηγήσῃ καί στήν ἀφοβο ἀποδοχήν τοῦ Χαράγματος στό ἀριστερό χεῖρι ἢ στά πόδια!

5. Ὁ Ἅγιος Παῖσιος δέν ἦταν ἀλάθης.

Καί τό χρησιμοποιοῦν αὐτό ἄνθρωποι, πού, διά νά στηρίξουν τίς διάφορες (ὀρθές) ἀπόψεις τους, ἔχουν «κάνει σημαία» τόν Ἅγιον. Ἀναμφισβήτητα, οὐδεὶς ἄνθρωπος –καί, ἀσφαλῶς, καί ὁ Ἅγιος Παῖσιος– δέν εἶναι ἀλάθης. Ἀλλά, οἱ εὐλογημένοι, δέν καταλαβαίνουν ὅτι, ἄλλοτε ἀποδεχόμενοι καί ἄλλοτε ἀπορρίπτοντες αὐθαίρετα τίς διδασκαλίες τῶν

Ἁγίων, στήν οὐσία προβάλλουν καί διακηρύσσουν τό ἰδικόν τους ἀλάθιο;

Ἐπί πλέον, οἱ ἀνωτέρω πάσχουν προφανῶς ἀπό βαρείας μορφῆς λήθην-ἢ ὑπόκρισιν, ἐάν προσποιοῦνται ὅτι ἐλπισμόνησαν-. Καθόσον ἡ ἐν προκειμένῳ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Παΐσιου ἐπεσφραγίσθη πανηγυρικῶς ὑπό τῆς Ἐκκλησίας. Καί διά τῶν θεσμικῶν ὀργάνων της (Βλ. ἐγκύκλιον 2641/1998 Ἱερᾶς Συνόδου, ὡς καί ἀνακοίνωσιν Ἱ. Συνόδου διά τήν «Κ.τ.Π» τῆς 17ης/11/2010), ἀλλά καί ὑπό τοῦ πληρώματός της (Πρβ. πλείστας ὄσας ἐπιστολάς, ψηφίσματα καί ἀνακοινώσεις Ἱεραρχῶν, Ἱ. Μονῶν, Καθηγητῶν Πανεπιστημίου κ.λπ.).

Δυστυχῶς, ὅπως προαναφέρθη, οἱ καταγραφεῖσες σοφιστεῖες -καί ἀρκετές ἄλλες- χρησιμοποιοῦνται καί ἀπό ἀνθρώπους μέ περηγαμνές· ὄχι μόνον θεολογικές, ἀλλά καί ὁμολογιακές, τό-

σον σέ ἄλλους τομεῖς, ὅσον καί -κατά τό πρόσφατο παρελθόν, πού ἡ ὁμολογία δέν στοίχιζε- καί στό συγκεκριμένο ζήτημα τῶν ταυτοτήτων. Συγκρατούμεθα, γι' αὐτό, μέχρι στιγμῆς, ἀποβλέποντες καί στήν κατά τά ἄλλα θετικήν προσφορᾶν τους πρὸς τήν Ἐκκλησίαν, καί, ἀναμένοντες καί εὐχόμενοι καί προσευχόμενοι τήν ἀνάνηψίν τους, δέν τοὺς ἐκθέτομε, κατονομάζοντάς τους καί παρουσιάζοντάς καί συγκεκριμένες ἀντιφατικές καί λυπηρὰς προβληματικές σχετικές ἐνέργειες καί δηλώσεις τους. Θεωροῦμε, ὅμως, ὅτι ἡ ἀνοχή ἔχει φθάσει στά ὅριά της, καθόσον βλέπομε ἐπιηρεαζομένους πρὸς τήν πλάνην ἀρκετούς καλοπροαιρέτους ἀδελφούς μας -λόγω τοῦ κύρους πού διαθέτουν οἱ ἀνωτέρω- καί δεδομένου ὅτι τό ἐν λόγω θέμα εἶναι ἀσυγκρίτως βασικώτερον πρὸς σωτηρίαν ἀπὸ κάθε ἄλλην πνευματικήν προσφορᾶν.

**Νά μή βιάζεται κανεὶς νά ἐνεργήσῃ,
ἀλλά νά σκέφτεται καί νά προσεύχεται προηγουμένως***

- (Ἐρωτᾶ Μοναχῆ): «Γέροντα, πῶς σκέφτεσθε, ὅταν ἔχετε νά ἀντιμετωπίσετε ἓνα πρόβλημα;»
- (Ἀπαντᾷ ὁ Ἅγιος Παΐσιος): «Χρειάζεται πολλή προσοχή, σύνεση καί διάκριση, γιά νά γίνεταί τό καλό μέ καλό τρόπο καί νά ὠφελεῖ, γιατί ἀλλιῶς, ἀντί νά ὠφελεῖ, δαιμονίζει τόν ἄλλον. Ὑστερα, κάτι πού σκέφτεται κανεὶς νά κάνῃ, καλύτερα νά τό ἀφήνῃ νά ὠριμάσῃ· γιατί, ἂν τό ἀγουροκόπη, ἀποφασίσῃ δηλαδή βεβιασμένα, ἴσως νά ἔχῃ προβλήματα ἀργότερα καί νά βασανίζεται. Τά σοβαρά πράγματα, ὅταν καθυστεροῦν λίγο, προχωροῦν μετά γρήγορα καί σωστά. Μπορεῖ κάποιος νά ἔχῃ ἐξυπνάδα, ἀλλά νά ἔχῃ καί κενοδοξία καί ἐγωισμό, καί νά προπορεύονται αὐτά στίς ἐνέργειές του καί νά μὴν προσέχῃ. Ἐνα σκυλί π.χ. στό κυνήγι, ὅταν προχωρᾷ προσεκτικά, καί ἀπὸ ράτσα νά μὴν εἶναι, βρίσκει τά ἴχνη τοῦ λαγοῦ. Ἐνῶ τό ἄλλο πού εἶναι ἀπὸ πολύ καλή ράτσα καί ἔχει ὅλα τά προσόντα, ὅταν βιάζεται, τρέχει δεξιά καί ἀριστερά χωρίς ἀποτέλεσμα. Ἐνέργεια πρὶν ἀπὸ σκέψη ἔχει ὑπερηφάνεια. Γι' αὐτό νά μή βιάζεται κανεὶς νά ἐνεργήσῃ, ἀλλά νά σκέφτεται καί νά προσεύχεται προηγουμένως. Ὅταν προπορεύεται ἢ προσευχῆ, δέν ἐνεργεῖ ὁ ἀφρός τοῦ μυαλοῦ, ἢ ἐλαφρότητα, ἀλλά τό ἁγιασμένο μυαλό».

* Ἀπὸ τό βιβλίον: Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου, *Λόγοι Β΄, Πνευματικὴ Ἀφύπνιση*, ἐκδ. Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον «Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης, 2014, σ. 73

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΣΧΟΛΙΑ

Ἡ «πολυφωνία» τῶν παπαγάλων

Ἡ κρατικοδίαιτη ἀμαρτωλή ΕΡΤ προέβαλε τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς 24 Ἰουλίου 2016 ἐκπομπή μιᾶς ὥρας μὲ τίτλο «Οἰκουμενικές προκλήσεις». Μοναδικός σκοπός τῆς στρατευμένης ἐκπομπῆς, πού παρουσίαζε ἡ δημοσιογράφος Μάχη Νικολάρα, ἦταν νὰ προβληθεῖ ἡ «κοσμοϊστορική σημασία» τῆς Συνόδου τοῦ Κολυμπαρίου Κρήτης, τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης». Χαρακτηριστικό δείγμα τῆς ἀντικειμενικότητας καὶ τοῦ σεβασμοῦ στὴν πολυφωνία καὶ στὴ διαφορετικὴ ἄποψη, γιὰ τὴν ὁποία κόπτονται ὅλοι οἱ «προοδευτικοί», ἦταν ὅτι, ἐνῶ ἐπὶ μία ὥρα παρήλασαν οἱ ἐξυμνητές τῆς «Συνόδου» (ἐντύπωση ἔκαναν καὶ τὰ ἐγκώμα τῶν Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἰερωνύμου γιὰ τὸν Οἶκ. Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου), ἡ «ἄλλη ἄποψη» ἐκπροσωπήθηκε μὲ τὴν προβολὴ ἑνὸς βίντεο ὀλίγων δευτερολέπτων (!) ἀπὸ τὴν διαθέσιμη στό διαδίκτυο τηλεοπτικὴ ἐκπομπή τοῦ π. Ἀρσενίου Βλιαγκόφτη στό Atlas TV καὶ ἀπὸ ἕνα ἐπίσης ὀλίγων δευτερολέπτων βίντεο ἀπὸ μία ὁμιλία τοῦ π. Μάρκου Μανώλη ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκη. Ἡ κ. Νικολάρα οὔτε κἂν ἐνημέρωσε τοὺς ἀνωτέρω δύο «φανατικούς» γιὰ τὴν τιμὴ πού τοὺς ἔκαναν νὰ τοὺς «παίξει» στὴν ἐκπομπή της. Στὴ συνέχεια, μὲ τὸ πρόνομο τοῦ ἀντιδημοκρατικοῦ μονολόγου, ὁ πολὺς κ. Θανάσης Παπαθανασίου τοῦ περιοδικοῦ «Σύναξη», μίλησε γιὰ τοὺς κινδύνους τοῦ «φονταμενταλισμοῦ».

Προτείνουμε τὸ «Βραβεῖο Λένιν», πού ὑπῆρχε στά χρόνια τοῦ κομμουνισμοῦ, νὰ δοθεῖ στὴν κ. Νικολάρα καὶ σέ ὅσους συνέβαλαν στὴν πραγματοποίηση τῆς «ἀντικειμενικῆς» ἐκπομπῆς της.

Τὸ «κύρος» ἢ ἡ ἀλήθεια;

Μᾶς ἔλεγε Ἀρχιερεὺς, μέλος τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴ Σύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου Κρήτης: «Ἐάν δέν ψηφίζαμε αὐτὸ πού ἠθελε τὸ Φανάρι, θὰ ἐπλήττετο τὸ κύρος του! Εἰδικὰ ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες δέν μπορούσαμε νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο!».

Ὁ λόγος ἦταν γιὰ τὸ ἐπίμαχο κείμενο γιὰ τίς «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον», ὅπου ὀνόμασαν ἐκκλησίες –ἔστω καὶ «ἑτεροδόξες»– τοὺς αἰρετικούς.

Μέ αὐτὸ τὸ σκεπτικὸ λοιπὸν, «γιὰ νὰ διασώσουν τὸ κύρος τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας», ἔβαλαν, δυστυχῶς, σέ δεύτερη μοῖρα καὶ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν δική τους Ἐκκλησία (τῆς Ἑλλάδος), ἡ ὁποία ἄλλα τοὺς εἶχε πει νὰ ὑποστηρίξουν. Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ Φανάρι καταδικάζει τὸν ἐθνοφυλετισμό!

Λαμπρὰ ἐξαίρεση ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. Ἰερόθεος, ὁ ὁποῖος προτίμησε τὴν Ἀλήθεια καὶ ὄχι τὸ κύρος τοῦ Φαναρίου.

Θὰ φωτισθοῦν τὰ παρασκῆνια τοῦ Κολυμπαρίου στὴν Ἱεραρχία τοῦ Ὀκτωβρίου;

Ἡ ὁδηγία, πού ἔδωσε στοὺς 25 Ἀντιπροσώπους της στὴ «Σύνοδο» τῆς Κρήτης ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στίς 24 καὶ 25 Μαΐου 2016, ἦταν νὰ ἀγωνισθοῦν νὰ ἀλλάξει ἡ ἀπαράδεκτη διατύπωση τῆς παραγράφου 6 τοῦ ἐπιμάχου Κεμένου γιὰ τίς «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν

χριστιανικόν κόσμον», ή όποία έλεγε: «Η Όρθόδοξος Έκκλησία αναγνωρίζει τήν ιστορικήν ύπαρξιν άλλων χριστιανικών Έκκλησιών και Όμολογιών», **και νά γίνει**: «Η Όρθόδοξος Έκκλησία γνωρίζει τήν ιστορικήν ύπαρξιν άλλων Χριστιανικών Όμολογιών και Κοινοτήτων, μή εύρισκομένων έν κοινωνία μετ' αυτῆς».

Αντ' αυτῆς τῆς διατυπώσεως όμως ό Αρχιεπίσκοπος κ. Ιερώνυμος και οί υπόλοιποι τῆς Αντιπροσωπίας, πλὴν τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου κ. Ιεροθέου, για νά μή λυπήσουν τό Φανάρι και για νά μήν πληγεί τό κύρος του (!) (βλ. προηγούμενο σχόλιο «Π»), υίοθέτησαν τήν έξῆς πρόταση, ή όποία και **ψηφίσθηκε**: «Η Όρθόδοξος Έκκλησία αποδέχεται τήν ιστορικήν όνομασίαν τῶν μή εύρισκομένων έν κοινωνία μετ' αυτῆς άλλων έτεροδόξων Χριστιανικών Έκκλησιών και Όμολογιών». «Η διαφορά μεταξύ τῶν δύο φράσεων εἶναι έμφανής», καθώς παρατηρεῖ ό άγιος Ναυπάκτου, ό μόνος πού άντέδρασε και κατεπήφισε τήν **άγνωστου προελεύσεως πρόταση** (καθώς πάλι ό άγιος Ναυπάκτου μᾶς πληροφορεῖ).

Αναμένεται μέ πολύ ένδιαφέρον ή σχετική συζήτηση, πού θα διεξαχθεῖ στήν Ιεραρχία τοῦ Όκτωβρίου.

Η Ρωσική Έκκλησία δέν δέχεται ως «Αγία και Μεγάλη» τή «Σύνοδο» τοῦ Κολυμπαρίου

Όπως διαβάζουμε, ή Ιερά Σύνοδος τῆς Ρωσικής Όρθοδόξου Έκκλησίας συνήλθε στις 15 Ιουλίου 2016 και ασχολήθηκε μέ τά γενόμενα στή «Σύνοδο» τοῦ Κολυμπαρίου Κρήτης (18 έως 26 Ιουνίου 2016).

Στό έκτενές Ανακοινωθέν της ή Ρωσική Έκκλησία αναφέρει χαρακτηριστικά

ότι: «Η συνάντηση στήν Κρήτη δύναται νά συμβάλει στήν προετοιμασία τῆς Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, όπου θα συμμετάσχουν όλες οί κοινώς άνεγνωρισμένες κατά τόπους αυτοκέφαλες Έκκλησίες».

Λαβρόφ: Ξένοι παράγοντες διαιροῦν τήν Όρθοδοξία

Διαβάζουμε στό διαδίκτυο:

«Δέν μάσησε τά λόγια του ό Υπουργός Έξωτερικών τῆς Ρωσσίας Σεργκέι Λαβρόφ, ό όποίος έκανε λόγο για **συνεχείς προσπάθειες έξωτερικών παραγόντων νά διαιρέσουν τήν Όρθοδοξία**. “Ο πραγματικός λόγος εἶναι ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι πού θέλουν νά προκαλέσουν διαίρεση, έξω από τόν όρθόδοξο κόσμο, κυρίως μέ τή χρήση τῆς κρίσης στήν Οὐκρανία και τήν αντιρωσική ρητορική προκειμένου νά πληγούν οί θέσεις τῆς Ρωσικής Όρθοδόξης Έκκλησίας”, εἶπε χαρακτηριστικά ό κορυφαίος Ρώσσοσ άξιωματοῦχος. Οί δηλώσεις του αυτέσ έρχονται λίγο μετά τήν απομόνωση τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας και μερικῶν άλλων έκκλησιών από τή Σύνοδο τῆς Κρήτης, αφήνοντας παράλληλα αἰχμές και για τή διχαστική στάση από τό Οἰκουμενικό Πατριαρχείο».

Τό Πατριαρχείο Αντιοχείας για τή «Σύνοδο» τοῦ Κολυμπαρίου

Όπως διαβάζουμε, ή Ιερά Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Αντιοχείας συνήλθε στις 27 Ιουνίου 2016.

Στό σχετικό Ανακοινωθέν της εκτίθενται αναλυτικά οί λόγοι τῆς αποχῆς από τή «Σύνοδο» στήν Κρήτη, πού εἶναι, κατά βάση, ή άκοινωνσία μέ τό Πατριαρχείο Ιεροσολύμων λόγω τῆς εισ-

πνιδήσεως πού ἔκαναν τά Ἱεροσόλυμα στό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας (Μητρόπολη Κατάρ).

Τό Ἀνακοινωθέν κατακλείεται ὡς ἑξῆς: Οἱ Πατέρες τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας ὁμοφώνως ἀποφάσισαν τά ἑξῆς:

1. Νά θεωρήσουν τήν Συνάντησι τῆς Κρήτης ὡς μία **προκαταρκτική Συνέλευση** τῆς Πανορθόδοξου Μεγάλης Συνόδου, ἐπομένως, καί νά θεωρήσουν ὅτι τά ἔγγραφα Της δέν εἶναι τελικά, ἀλλά ἀνοιχτά πρὸς συζήτηση καί πρὸς τυχόν τροποποιήσεις, **ὅταν συγκληθεῖ ἡ Μεγάλη Σύνοδος τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μέ τήν παρουσία καί τή συμμετοχή ὅλων τῶν Ὁρθόδοξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν.**

2. Νά ἀρνηθοῦν τήν ἀπόδοσι τοῦ συνοδικοῦ χαρακτῆρα σέ ὅποιανδήποτε ὀρθόδοξο συνέλευσι, στήν ὁποία δέν συμμετέχουν ὅλες οἱ Ὁρθόδοξες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες. Καί νά διαβεβαιώσουν ὅτι **ἡ ἀρχή τῆς ὁμοφωνίας** ἔξακολουθεῖ νά εἶναι βασικός κανόνας ὁ ὁποῖος διέπει τίς διορθόδοξους σχέσεις. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας, ἐπομένως, **ἀρνεῖται τήν ὀνομασία** τῆς Συνελεύσεως τῆς Κρήτης ὡς «Μεγάλης καί Πανορθόδοξου Συνόδου ἢ Μεγάλης καί Ἁγίας Συνόδου».

3. Νά τονίσουν ὅτι ὅλες οἱ ἀποφάσεις, ἀλλά καί ὅλα ὅσα ἐκδόθηκαν ἐκ τῆς Συνελεύσεως τῆς Κρήτης, **δέν δεσμεύουν** κατά ὅποιονδήποτε τρόπο τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας καί πάσης Ἀνατολῆς.

4. Νά ἀναθέσουν στή «Συνοδική Ἐπιτροπή Παρακολούθησις» τήν εὐθύνη νά παρακολουθήσι τίς συνέπειες καί τίς ἐπιπτώσεις τῆς Συνελεύσεως τῆς Κρήτης, νά λάβει τά ἀπαραίτητα σχετικά μέτρα, καί νά ὑποβάλλει μία λεπτομερῆ ἔκθεσι στήν Ἱερά Σύνοδο τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας στήν ἐπόμενη συνοδική συνεδρία Της.

5. Νά καλέσουν τοὺς πιστοὺς νά συνοδεύσουν τοὺς Πατέρες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας μέ τίς προσευχές τους γιά τήν διατήρησι καί τήν ἐκδήλωσι τῆς Ὁρθόδοξου Χριστιανικῆς Μαρτυρίας στό σημερινό κόσμον.

Τί ἄλλο θά κάνει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου;

Δημοσιεύθηκε στό διαδίκτυο (βλ. Ρωμαϊκο Ὁδοιπορικό κ.ἄ.) φωτογραφία τῆς σχετικῆς σελίδας, ὅπου ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος **ὑπογράφει ἀντί τῶν Μητροπολιτῶν Λεμεσοῦ κ. Ἀθανασίου καί Μόρφου κ. Νεοφύτου, οἱ ὁποῖοι ἀρνήθηκαν νά ὑπογράψουν** τό ἐπίμαχο κείμενο τῆς διχαστικῆς Συνόδου τῆς Κρήτης γιά τίς «Σχέσεις τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας πρὸς τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον»!

Καί ὁ Ἀντιοχείας στό Bose. Κρίμα!

Ὅπως διαβάζουμε: Ἀπό τίς 7 ἕως καί τίς 10 Σεπτεμβρίου 2016 διοργανώνεται τό 24ο Συνέδριο τῆς νεοεποχίτικης μικτῆς διομολογιακῆς Μονῆς τοῦ Μπόζε (Bose) γιά τήν «Ὁρθόδοξη Πνευματικότητα», μέ θέμα «Μαρτύριο καί κοινωνία». Ὅπως παρουσιάζεται στό φετινό πρόγραμμα, τό συνέδριο διεξάγεται «σέ συνεργασία μέ τίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες». Στό συνέδριο φέτος συμμετέχει, δυστυχῶς, καί ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ. **Ἰωάννης**. Θά μιλήσει μέ θέμα «Μαρτύρων αἷμα, σπόρος κοινωνίας». Θά ἀκολουθήσει ἡ ὁμιλία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου **Τελμυσοῦ κ. Ἰώβ** (Ἦταν ἓνας ἀπό τοὺς ἐκπρο-

σώπους τύπου τῆς «Συνόδου» τοῦ Κο-
λυμπαρίου), μέ θέμα «Ἡ μαρτυρία καί
ἡ διακονία κοινωνίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριαρχείου». Τό πρόγραμμα διαλαμβά-
νει, δυστυχῶς, ὁμιλίες καί ἄλλων Ὁρθο-
δόξων κληρικῶν καί λαϊκῶν.

**Ὁ Οἰκ. Πατριάρχης εὐχαριστεῖ τοὺς
Οὐνίτες γιά τή «Σύνοδο» στήν Κρήτη!**

Παραθέτουμε ἀπόσπασμα ἀπό ἄρθρο
τοῦ δημοσιογράφου κ. Γιώργου Παπαθα-
νασόπουλου μέ τίτλο «Προβληματισμός
ἀπό φιλενωτικές ἐνέργειες» (29.8.2016).

Εἶναι **ἰδιαίτερα θλιβερά τά καταγγε-
λόμενα**, ἀπό τόν κ. Γ. Παπαθανασόπουλο.

«Μιά ἐκ κρυπτῶ ἐνέργεια “κοινωνί-
ας” μέ τοὺς οὐνίτες τοῦ Πατριάρχου κ.
Βαρθολομαίου προβληματίζει ἔντονα. Μέ
ἐπίσημη προσωπική ἐπιστολή του εὐχα-
ρίστησε τόν ἐπικεφαλῆς τῶν οὐνιτῶν τῆς
Οὐκρανίας Σβιάτοσλαβ (Σέβτσουκ) “γιά
τὴν ὑποστήριξή του πρὸς τό Οἰκουμενι-
κό Πατριαρχεῖο γιά τὴν διοργάνωση τῆς
Συνόδου στήν Κρήτη”! Ἡ ἐπιστολή δέν
δόθηκε στή δημοσιότητα ἀπό τό Φανά-
ρι. Ἀποκαλύφθηκε ἀπό τοὺς οὐνίτες τῆς
Οὐκρανίας καί δόθηκε στά διεθνή ΜΜΕ
ἀπό τὴν κρατική Ὑπηρεσία Θεραπευ-
τικῶν Εἰδήσεων τῆς Οὐκρανίας (RISU).
Πρέπει νά εἶναι ἡ πρώτη φορά, ποὺ
ἐπισήμως ἀπὸ Ὁρθόδοξο Πρωθιεράρχη
ἀναγνωρίζεται ἡ ὄντοτητα τῆς οὐνίας».

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Διμηνιαία ἔκδοση τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου
γιά τὴν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση «Παρακαταθήκη»

Κωδικός ΕΛ.ΤΑ. 020007

Ἐκδότης - ὑπεύθυνος κατὰ τόν νόμο: Βασιλική σύζ. Ἡρ. Λαμπροπούλου

Σύμβουλος Ἐκδόσεως: Μοναχός Ἀρσένιος Βλιαγκόφτης

Ὑπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀλτιντζῆ Δ. Ἀγγελική

Ἐκτύπωση - Βιβλιοδεσία: Ἀλτιντζῆ Δ. Ἀγγελική

Συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ ἐτήσια: 10 €

Συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ ἐτήσια: 30 €

Συνδρομὴ Κύπρου ἐτήσια: 15 €

Ἐπιστολές - Συνδρομές: Περιοδικόν ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Τ.Θ. 18407, Τ.Κ. 540 03 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΤΗΛ: 2310.222.511, FAX: 2310.462.562

e-mail: parakatathiki@gmail.com

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὶς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους
καί ἀκολουθοῦν τὴν ὀρθογραφία τους.

© ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευση κατόπιν γραπτῆς ἀδείας ἀπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ.